

ΦΕΛΙΔΕΣ 24
Δραχμαί 3 =

Η ΣΤΗΝΗ ΤΗΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ

Ένα έκλεκτο πιάτο

Αν θέλετε να περιποιηθείτε πολύ έναν προσκεκλημένο σας, σάς συνιστώ το ακόλουθο έκλεκτο και σπάνιο φαγητό.

Γκαμψή λατριά του γάλακτος και λαγρινό, παίρνουμε τη γκαμψή ζωντανή και άφρο της πιάσουμε τρεις φορές την κοιλότητα για το νούρι, της κάναμε πρώτα ένα ντουσ κρόο και κατόπιν την σφάζουμε με ξυραφάκι ξυριστικής μηχανής.

Αφού τεμαχίσουμε τη γκαμψή σε μερίδες, βράζουμε τα κομμάτια αυτά σε άφρο σαμπουάν με όλη τη στάχτη, προσθέτουμε την ανάλογη δόση μουστάρδας ή ελατόπισσας εν ανάγκη.

Όταν βράσουν τα κομμάτια, τα απλώνουμε στην ταράτσα να στεγνώσουν, και εν τώ μεταξύ ξεραίνουμε τα σίδερα του σιδερώματος.

Μόλις στεγνώσουν τα κομμάτια αυτά, διαλέγουμε μόνον τα ψαγιά και άφρο τα βουτήσουμε σε άφρο σαμπουάν, τα σιδερώσουμε με την πατά και τους βέβαια τα τοποθετούμε εντός κουριέλου με την ανάλογη δυναμική και τα ανατινάζουμε στον άερα, διότι δεν τρώγονται.

Ως σαλάτα με το έκλεκτο αυτό φαγητό, πολλοί πηγαίνουν μολάει τρελλής με λοβοδόδο, ή γαστροδράκοντα ώμα.

Ο ΣΕΛΕΜΕΝΤΣ

Πώς να περνάτε την Κυριακή σας

Τις Κυριακές που ο άντρας σας δεν έχει γραφείο, μπορείτε να του φροντίσετε στην πλάτη διάφορες παλιές καρέκλες στο σπίτι και να τον αμολάτε στους δρόμους να φοιτάει.

Παλιές καρέκλες... πουλάει!

Έτσι περνάει η Κυριακή σας πολύ ευχάριστα και πρακτικά!

Επίσης τις Κυριακές, αυτές τις μονότονες ημέρες, που τόσο δύσκολα περνάνε, μπορείτε να δημιουργήσετε συγκεντρώσεις στο σπίτι πολύ ευχάριστες. Στις συγκεντρώσεις αυτές να προσκαλήτε κι ένα όδοντοστράτο με τα εργαλεία του, να βγάλει από ένα-δυό δόντια του κάθε προσκεκλημένου σας.

Αυτό είναι μια πολύ πρωτότυπη άσκηση.

Οι προσκεκλημένοι σας θα τραγουδούν από τη χορά τους και δεν θα παραβλέψετε να μοιράζετε προσκλησεις. Τα δόντια που θα μ'ένουν στο σπίτι, τα πουλάτε την επομένη με την όκα!

Τελευταίως συνηθίζεται πολύ στο Λοιδίνο και στην Νέα Ύδρια, ένα νέο παιχνίδι συναναστροφής, για να περνά ευχάριστα η Κυριακή. Το ξύλο-πάρτυ.

Αγκαθάρτε με γερά πληρωτή δυο-τρεις ρομπαλέους άσφοδρους, τους οποίους τοποθετείτε πίσω από την εξώπορτα του σπιτιού σας.

Όταν αρχίσουν να έρχονται οι προσκεκλημένοι σας, ένας-ένας που θα μπαίνει στο σπίτι, θα παραλαμβάνεται από τους άσφοδρους, οι οποίοι θα τον ταράζουν στο ξύλο.

Σας βεβαιώ ότι είναι πολύ διασκεδαστικό, ειδικώς όταν έχετε τα φώτα σβυστά, ώστε ο δερμάτινος να μη βλέπει από που το έρχονται.

Η ΤΡΕ-ΜΟΝΤΑΙΝ

Πρωτομαγιάτικο

Πρωτομαγιά μου έτυχε
Μικρή να σ' άσπασα,
Και λουλουδάκια τη ζωή
Μ' έκανες να έλπισω...

Πρωτομαγιάς περάσανε
Και τ'όχι μετανιώσει
Γιατί, απ' τ' άσπασή μου ήλπιζα
Τ' άγκάλια έχω νοιώσει!

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Πρωτομαγιά κορίτσια μου!... Άλλοτε οι Άθηναίες, στα περιβόλια έτρεχαν, με γέλοια και τραγουδία, και μάλιστα οι πιο νέες.

Με σημασία έρωτική, έδεχνοντο λουλούδια...

Όμως τα χρόνια έπεράσαν.

Και οι κοπέλλες οι παλιές, που τώρα πιά έγέρασαν, τις τρέλλες τις νεανικές, θυμούνται—με τι πόνο—Και ζούνε την Πρωτομαγιά, με αναμνήσεις μόνο!

Πρωτομαγιά κοπέλλες μου... Τρέχετε στα περιβόλια
Τρέχετε παντού, στην έξοχη
Μόνο, με λίγη προσοχή
Γιατί, Πρωτομαγιάτικα, του έρωτα τά βόλια,
Μαζί με γύλιες ευωδίες
Πληγές ανοίγουνε βοθείες σ' αμάθετες καρδιές...

Πρωτομαγιά κοπέλλες μου... Κείνη να μη σας λείπει
Μά να προσέχετε πολύ,

Γιατί αυτή η Πρωτομαγιά, τοιμάει δίγως λύπη
Και με λουλούδια δέλωμα, ψοφώνει το φίλι!...

Πρωτομαγιά κυρίες μου...Κι' όσες έχετε νοιώσει
Άλλες, παλιές πρωτομαγιάς, τον πόνο της καρδιάς,
Πιστεύω πως δεν θα 'χετε, ποτέ σας μετανιώσει
Για γάδια μιας θεοτελλής, αγνάτης, βραδυάς.
Πρωτομαγιά κυρίες μου... Κι' αν είναι περασμένη
Σε αναμνήσεις πιά παλιές, πρωτομαγιάς φίλια,
Είναι φίλια π' οδύεστε θα μένουν ξεχασμένες.
Και όσο κι αν παλιώσανε, δεν φαίνονται παλιά...
Θά 'γουνε πάντα τη βροσιά των λουλουδιών του Μάη,
του Μάη, που μονάχος του τον έρωτα ευπνέει!...

Ψάξτε σ' ένα συρτάρι σας, κι' ίσως σε κάποια άκρη
Αυτο λουλουδάκια να 'βρετε, ξερά κιτρινισμένα,
Μιλήστε τους, ποτίστε τα μ' ένα σας μόνο, δάκρυ
Και τα λουλούδια τά ξερά, ξαναζωντανεύουν.
Θά σας θυμίσουν άσφαλως, πρωτομαγιάς παλιές,
Κάποιες βραδυές, κάποια φίλια και κάποιες άγκαλιές!

Πρωτομαγιά κυρίες μου... κυρίες σεβαστές
Σείς που κι' οι αναμνήσεις σας θα είναι πιά σβυστές...

Που ίσως τ' άσπασε σας μαλιά,
Κάθε παλιάς πρωτομαγιάς, έσβυσαν τα φίλια...

Πρωτομαγιά κυρίες μου και σεβαστά τα χρόνια σας,
Όταν λίγο πιέσετε, τη μνήμη σας την αΐεια,
Έλευθερα θ' αφήσετε να τρέχουν τα εγγόνια σας
Να νοιώσουν της πρωτομαγιάς, τα έρωτικά τά γάδια
Πρωτομαγιά κυρίες μου. Μην είσαυτε αούτηρές
Κι' οι νέοι, έχουν δικαίωμα, να νοιώσουν χορές!

Πρωτομαγιά!... Πρωτομαγιά!... Λουλούδια και στέφανια
Συλλέγετε ζευγάρια έρωτικά με κάθε υπερφάνεια,
Είν' η γιορτή του Έρωτα, και πούς δεν θα το πή
Γύρω, γιορτάζει η Άνοιξη, γιορτάζουν τα λουλούδια
Κι' Άγάπη της Πρωτομαγιάς, χωρίς κομμάτι ντροπή
Θέλει λουλούδια και φίλια, μεθύσια και τραγουδία!

Η ΣΟΥΦΡΑΖΕΤΤΑ

Μικραί άγγελίαι

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΣΥΖΥΓΟΣ στραβή
μουνγι, κοινή, παρλιώ, χωρίς
μνέρας, με παρλιώ 2.500.000 δραχμών.
Γράψατε: Άνυπόμονοι προκοπήσαν, ενταίθα.

ΠΡΑΟΥΝΤΑΙ ΕΚΕΛΕΤΑ, γεροντοκοίτες
έν διαλύσει, εις καλήν κατάστασιν.

ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗ, ζητεί σιρόδο
για το μάτι, με έννοιον λογικόν.

ΑΠΛΑΕΣΘΗ γατάκι τριών μηνών
και δώδεκα ημερών, άσπρον εις το όνομα Νινύτη, με μάτια ποτιστικά.

ΚΥΡΙΑ, κάτοχος πέντε γλωσσών,
διέδωκε ταΐας προς επίκλησιν γραμματιστήν.

ΚΥΡΙΟΣ σωματός, άμεταχείριστος,
εις καλήν κατάστασιν, ζητεί
παιον άνευ σιζήνου.

ΨΑΡΟΚΑΛΑ ειδική προς συγκράτησιν άπληστον έρστων, πωλείται εις άπληστομένους υπάξετες.

Γ Α ΣΑΣ, ΚΥΡΙΟΙ ΜΟΥ

Άνδρική μόδα

Ας ασχοληθούμε λιγάκι και με την άνδρική μόδα. Τακτικός μας αναγνώστης μας γράφει και παραπονείται γιατί να υποδεκνόμε μόνο στις γυναίκες, τα κριτήρια της μόδας; Ας το κάναμε λοιπόν το χατήρι να δώσουμε και στους άνδρες μερικές κανονισμούς της μόδας των.

Αφάνιστες ύφανσεις έχει έφετος η άνδρική μόδα. Έν πρώτοις, το καπέλο το άνδρικό που έχει από έτών κατηγορηθή, έφετος έφάνερχεται προποτισμένο. Είς το Παρίσι ο όσος Γκαί-Ντορ έλαιοσφύσαν άραιότερες ρεμπουμπλικές από τραπουλόχαρτα μεταχειρισμένα. Το μπέρ, σχηματίζεται μόνον από φινιόρες, ντάμες ως επί το πλείστον — ένώ ο τεπερ από τα άλλα χαρτιά με το δέκα το καλό στη μορφή.

Τα πατελόνια κοντά έως το γόνατο. Είναι λιγάκι τομήρο αλλά πολύ μωτέρνο. Έπίσης τα έφρτενιά άνδρικά πατελόνια, δεν κοιμούνται έμπρός όπως συνηθως αλλά στην όπισθια ραφή.

Η καβάνα του ροκαγιό στο γάλα, έχει καταργηθή από πέρι, κωδός και το ρολόι.

Άντι ρολογιού, είναι, πολύ σίκ, να έχετε στην τοίτη σας μία άγκυρά α-λά-πάλια μαγειρεμένη, με έικασέσσαρα φίλια και έμενη με χοντρά σχοινί της μπουγάδας. Ο τρόπος που βλέπει την ώρα με την άγκυρά, είναι πολύ πρακτικός και μωτέρνος. Κάθε μία ώρα, τρώει από ένα φύλλο άγκινάρας, και έτσι όταν μετράτε τα ύπολοιπα φύλλα, έφέρετε τί ώρα είναι το μωστός.

Τα μεταξωτά ποκαίμια καταργούνται άπολύτως. Άντι ύποκαίμιο πολύ της μόδας είναι να πλέγεται το στήθος με έπιδέσμους και γάδια.

Τα μισοτάκι έπανέρχεται και πάλιν. Είς το Παρίσι, γενοκό σπύσμα όπέρχει: Κάτω το έλαιοσμά! Ο Άντούν, ο μέγας αυτός κομωτής, έλαιοσμάρισε μωστάκια από τριγες γαστρονομωράς, πολύ σίκ, Έπίσης διά τους θέλοντας λεπτά μωστακάκια, άγκιστροτά, πηγαίνουν πολύ διαμοκρές ποντικοκούρες κατασφαιμένες με περνα νάντε.

Η ΝΤΕΜΙ-ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Διακοσμητική

Το σπίτι, το έγγυλζικο εφόνος πρέπει προτίσας να είναι ευχάριστο στη διανοή και αισθητικά διακοσμημένο. Αυτό φυσικά εξαρτάται από το καλό γούστο της νοικοκυράς, αλλά και μερικές συμβουλές δεν είναι καθόλου περιττές.

Έν πρώτοις, μία νοικοκυρά, που είναι άλλη θινή νοικοκυρά, πρίπει και να το δείχνει. Γι' αυτό, δεν πρέπει ποτέ να κρούβετε, δια εκείνα τα εργαλεία και εξαρτήματα του νοικοκυριού σας.

Λόγου χάριν, οι σκούπες, οι πατοσφύρες, τα σφυγγαρόπανα, ή βούρτσες του παρκέ, οι έσκούιστρες, πρέπει να φινιζούνται μέσα στα σά λάνια σας.

Εάν, εις τα άφθονάκια σας τοποθετήσετε άπτι λουλουδιών, από μία ακούπα, το έφρε είναι το ίδιο από διακοσμητικής απόψεως, ένώ συγχρόνως έχετε το όβαντάς ότι αυτό δείχνει την νοικοκυράσιν σας. Το πάνω σας στο χάλι, μπορεί να είναι άρμονικά σκεπασμένο με διαφόρων χρωμάτων σφυγγαρόπανα, και ή έσκούιστρα ή ταϊζανόσκουπα, να στρίβεται με χάρη κοντά στη σμινέ του σαλονιού σας.

Γιά μπιμπελό, έπάνω σε μία έτοιζέρα Λοιδίβικου 14ου, πηγαίνουν πολύ μερικά κουτάκια άδεα, παρκετίνης, ή ένα δυό μπουκαλόνια άπτι τηλέφωνο των μπρούτζινών. Αν έχετε κανένα μπουκαλόνι από φάρμακο για τους κήλους, τοποθετήστε το στην κοινά για προπερίρας σας. Είναι το—σε-κίλ—α ντε πάλι μωτέρνο!

Τα πορτραίτα των προγόνων, δεν πωλούνται είζονται πιά. Είναι πολύ βίε-στίλ. Προτιμούνται καλύτερα κάδρα με λιθογραφίες του Σκαυτώνα του λητάρχου, του Άλ Καπόνε, της Γενοβέρας και το γινωστό εκείνο ταμπλό: το Πάλλων επί ποτώσει και ο παλών τοις μετρητοίς.

Το σπίτι σας έτσι θα πάρι μερική ευκαταστάσι.

ΕΡΩΤΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Η ΜΙΚΡΗ ΣΕΙΡΗΝΑ

20Ν

Ο ΧΟΡΟΣ γιά τον όποιον είχε μιλήσει η βασιλοπούλα ήταν τόσο λαμπρός που ποτέ τέτοιον δεν είδαν οι άνθρωποι της γης. Οι τοίχοι του σαλονιού ήταν κρυφά κρυφά με δούρανα γρανάζια εδώ κι εκεί για σιελόδια. Τα δούρανα αυτά δεν ήταν κοινά, άλλα ροζ, άλλα πράσινα, άλλα ασπράδινα και άλλα χρυσά, έστειλναν όλα στον προβολέα ένα φως τέτοιο που έστενεύονε γύρω στη θάλασσα και χρώματα τα απειράριθμα ψάρια που άγονότανε τριγύρω.

Όλοι χόρευαν ενταραχισμένοι και οι μικρές σερίτσες τραγουδούσαν με την γλυκειά φωνή τους υπέροχα όμοια. Όταν όμως η μικρότερη τραγουδούσε μόνι, τότε μαγεύοντανε ως και τα έξι ψάρια και την άκουσαν έρωτευμένα και μελαγχολικά γιατί έρωτευον τον πατέρα της. Και το καταλάβαινε η μικρή Σειρήνα πως σαν την φωνή της δεν είχε άλλη μίση στη γη, μήτε στη θάλασσα. «Ο πατέρας της γιά τον έρωτά της κι' έναν άνθρωπο, ήταν απέναντος γιατί δεν είχε αβάντισα ψυχή να τον κυριεύσει και να τον περαιορή. «Τι να κάνει τότε ο σερίτσης μου; σκεπτότανε. Τι να κάνει αυτός που άγαπησα περισσότερο από τον πατέρα μου και την μητέρα μου, περισσότερο από τον εαυτό μου και την ετυχία μου, και που μου άπαρηγόησε συνεχώς γυύ και καρδιά; Όλα θα τα έδινά για να τον κερρίσω αυτόν και την αβάντισα της ψυχής που έχουν οι άνθρωποι. Μάσα στο μυαλό της άκουσε μια παφίνα:

«Μάσα στα βάθη του Ωκεανού ζούσε ένα βασίλισσα της θάλασσας με έξι κόρες—σερίτσες και μία γρήη μητέρα. Η γρήη μέσα στο φρονιόβιό της ποτέ δεν άκουσε τον γρήη να φωνάζει. Στην απεραντισμένη του κόπια τον μύθον οι μικρές σερίτσες έπαιζαν και διασκεδάζαν όπως παίριάζει στην εύνηλη των καταγύω. Η μικρότερη όμως άδελφή είχε σκεπτική γύρω της νοσταλγία του έπαινα κόμου και η νοσταλγία αυτή μεγάλωσε και πάλι με από τον καιρό που συμπληρώνοντας τα δεκάπεντα της χρόνια άναβρισε στην έπιφάνεια και έρωτεύθηκε ένα νέο βασίλοπουλο του οποίου έωσσε την ζωή σ' ένα ναυάγιο».

«Ας γίνη όποις θέλει».

«Δεν θα είχε πιά ούτε φωνή να τραγουδή, ούτε λαλιά να μιλήσει».

Παίει ανέβη στη γη, ξανατάρασε και είδε το παλάτι του πατέρα της. Θά τους άφινε έλωση για πάντα. Τι τραγική που ήταν η στιγμή! Η γρήη σάν ήρωα και έρωτα ένα λουλούδι και γάβρισε στην απέναντη θάλασσα.

Δεν είχε βγει αόλη ο ήλιος όταν έφθασε

στο παλάτι του βασιλιά της. Τη νύχτα με τα φεγγάρια έμετε το δηλητήριο και πονούσε έως τα έμεροβόλια όπου στη όλη της σήμας της φούσαναν δυ άσπρα πόδια. Νύχτασε με την γαμινιότη της και σκεπαστηκε με τα άσπρα μαλλιά της. «Ο σερίτσης όταν την είδε θάλασε την όμορφιά της και την όρισε πως θάβριζε έκει και τι ζήτωσε. Αυτή όμως χαμογέλασε με γέλια και πόνο γιατί, αλλοίμονο, δεν είχε φωνή να του άπαντηρή. Την πήρε από το χέρι και την ώδηγησε προς το παλάτι, ενώ αυτή σκεπτότανε πόσο δίκαια είχε η μάγισσα μιλώντας για την ανθρώπινη καρδιά. Καθώς περπατούσε η νέα, πόνοι τραπούντο

μεροί την συνετάραζαν, αλλά ήταν τόσο πανευτυχής να νοιώθη το χέρι του άσπασμένου της που όλα χαμογέλασαν. Την έντυσαν με μετάξινα φουστάνια κι' όταν μπήκε στην άδουνα των χορών η όμορφιά της άστραψε. «Ο σερίτσης την έδωσε να καθήρη πάλι τον και σιγανά γύριζε τα φλογερά του μάτια έπάνω της. Μά ως τόσο έκει κάτω, μία σπάδια τραγουδούσε και η γλυκειά φωνή της τραβούσε την προσοχή του σερίτσης».

«Αλλοίμονο, σκεπτότανε, έχωσα μία για πάντα τη φωνή μου και τώρα δεν έχω τίποτα για να κερρίσω ολόκληρη την προσοχή του άσπασμένου μου».

Όταν οι σπάδες άρχισαν να χορεύουν η μικρή Σειρήνα σπρώχθηκε και έλχηρε κι' αυτή στο χορό με το καμιασπό θείο κορμί της. Όλες οι άλλες κούσαν γιατί καμιά δεν μπορούσε να την συναγωνισθή. «Ο σερίτσης είχε μεθύσει από χαρά και την φώναζε «αίστερα της καρδιάς του». Κι' αυτή πονούσε, πονούσε, αλλά χόρευε έως ότου ο σερίτσης διάταξε να σπρώξουν μετάνεια σεντόνια στο κρεβάτι του και να την όδηγήσουν έκει».

Μέρες ετιγής άρχισαν για την δοκιμασμένη σερίτση. «Όλη μέρα ο νέος δεν έφανε από κοντά της και γάβριζε μαζί στα δοναυ και στα δάση, όσο κι' αν κάθε όριμα ήταν για την Σειρήνα μία μαγισιά».

Παλλά φορές τα βράδια πήγαινε και κούμπουσε στην θάλασσα και σκεπτότανε τ' άγαπημένα της πρόσωπα που ζούσαν στους διώτες. Μία νύχτα συνάντησε τις άδελφές της, οι οποίες την άνεγνώρισαν άμεσα και της έλεαν πόσο πόνους είχε φέρει στο παλάτι η φωνή της. «Η συνάντηση αυτή έπαυλενθή και άλλες θραύσεις και μία μέρα οι νέες Σειρίτσες έφανε έως έκει και την γιαμιά τους που είχε χρώμα και χρώμα να έπαυλενθή τον έπαινα κόμου, και τον πατέρα τους με το στήμα στο κεφάλι και την έλδαν από μακριά και θάλασε τους και μοιρούσαν τα χείλη τους εύχες για την κομική της κόρη».

Η μικρή Σειρήνα ήταν τόσο ετυχιμένη που η λύπη δεν μπορούσε ούτε για λίγο να την κυριεύσει. «Ο σερίτσης έλεο και περιούσιο την έπαυλεν και μία μέρα της έλε πως έμιασε σ' α μία νέα άεχαστη που τον έσωσε όταν θρόβριζε ανάλιστος με μία παρλιά δούρα από ένα ναυάγιο».

«Αχ, δεν θα την ξεγάρω ποτέ έμιαρη την νέα που φαίνεται πως είναι καλύτερη σε μονατηρί... Μόνο ότι μπόρεσε να με παρηγορήσει, όδη που της μοιάζει και που κέρρισε την καρδιά μου...».

Αλλοίμονο! Δεν είχε γλώσσα να του πη την αλήθεια, να του πη την ιστορία της την τραγική της μεγαλόθυμης, πως τον γνώρισε, πως τον έσωσε και κι' έκανε κι' αυτήν... «Θά παντρευτή ο σερίτσης με την κόρη του γειτονικού βασιλιά, έλεγαν οι αλλοί... κι' αυτό έτοιμάζεται το όμοιο δαύτη στην παρλιά. Θά πη να δη την παρηγορία και θα την φέρη έδει».

Το θλιβερό νέο το έκουσε η Σειρήνα κι' από το ίδιο το στήμα του περιτάρη: «Οι γονείς μου άπαντοι να παντρευτούν με την κόρη του γειτονικού βασιλιά, έλεγαν οι αλλοί... κι' αυτό έτοιμάζεται το όμοιο δαύτη στην παρλιά. Θά πη να δη την παρηγορία και θα την φέρη έδει».

Το θλιβερό νέο το έκουσε η Σειρήνα κι' από το ίδιο το στήμα του περιτάρη: «Οι γονείς μου άπαντοι να παντρευτούν με την κόρη του γειτονικού βασιλιά, έλεγαν οι αλλοί... κι' αυτό έτοιμάζεται το όμοιο δαύτη στην παρλιά. Θά πη να δη την παρηγορία και θα την φέρη έδει».

Το θλιβερό νέο το έκουσε η Σειρήνα κι' από το ίδιο το στήμα του περιτάρη: «Οι γονείς μου άπαντοι να παντρευτούν με την κόρη του γειτονικού βασιλιά, έλεγαν οι αλλοί... κι' αυτό έτοιμάζεται το όμοιο δαύτη στην παρλιά. Θά πη να δη την παρηγορία και θα την φέρη έδει».

Το θλιβερό νέο το έκουσε η Σειρήνα κι' από το ίδιο το στήμα του περιτάρη: «Οι γονείς μου άπαντοι να παντρευτούν με την κόρη του γειτονικού βασιλιά, έλεγαν οι αλλοί... κι' αυτό έτοιμάζεται το όμοιο δαύτη στην παρλιά. Θά πη να δη την παρηγορία και θα την φέρη έδει».

Το θλιβερό νέο το έκουσε η Σειρήνα κι' από το ίδιο το στήμα του περιτάρη: «Οι γονείς μου άπαντοι να παντρευτούν με την κόρη του γειτονικού βασιλιά, έλεγαν οι αλλοί... κι' αυτό έτοιμάζεται το όμοιο δαύτη στην παρλιά. Θά πη να δη την παρηγορία και θα την φέρη έδει».

Το θλιβερό νέο το έκουσε η Σειρήνα κι' από το ίδιο το στήμα του περιτάρη: «Οι γονείς μου άπαντοι να παντρευτούν με την κόρη του γειτονικού βασιλιά, έλεγαν οι αλλοί... κι' αυτό έτοιμάζεται το όμοιο δαύτη στην παρλιά. Θά πη να δη την παρηγορία και θα την φέρη έδει».

Το θλιβερό νέο το έκουσε η Σειρήνα κι' από το ίδιο το στήμα του περιτάρη: «Οι γονείς μου άπαντοι να παντρευτούν με την κόρη του γειτονικού βασιλιά, έλεγαν οι αλλοί... κι' αυτό έτοιμάζεται το όμοιο δαύτη στην παρλιά. Θά πη να δη την παρηγορία και θα την φέρη έδει».

Το θλιβερό νέο το έκουσε η Σειρήνα κι' από το ίδιο το στήμα του περιτάρη: «Οι γονείς μου άπαντοι να παντρευτούν με την κόρη του γειτονικού βασιλιά, έλεγαν οι αλλοί... κι' αυτό έτοιμάζεται το όμοιο δαύτη στην παρλιά. Θά πη να δη την παρηγορία και θα την φέρη έδει».

Το θλιβερό νέο το έκουσε η Σειρήνα κι' από το ίδιο το στήμα του περιτάρη: «Οι γονείς μου άπαντοι να παντρευτούν με την κόρη του γειτονικού βασιλιά, έλεγαν οι αλλοί... κι' αυτό έτοιμάζεται το όμοιο δαύτη στην παρλιά. Θά πη να δη την παρηγορία και θα την φέρη έδει».

Το θλιβερό νέο το έκουσε η Σειρήνα κι' από το ίδιο το στήμα του περιτάρη: «Οι γονείς μου άπαντοι να παντρευτούν με την κόρη του γειτονικού βασιλιά, έλεγαν οι αλλοί... κι' αυτό έτοιμάζεται το όμοιο δαύτη στην παρλιά. Θά πη να δη την παρηγορία και θα την φέρη έδει».

Το θλιβερό νέο το έκουσε η Σειρήνα κι' από το ίδιο το στήμα του περιτάρη: «Οι γονείς μου άπαντοι να παντρευτούν με την κόρη του γειτονικού βασιλιά, έλεγαν οι αλλοί... κι' αυτό έτοιμάζεται το όμοιο δαύτη στην παρλιά. Θά πη να δη την παρηγορία και θα την φέρη έδει».

Το θλιβερό νέο το έκουσε η Σειρήνα κι' από το ίδιο το στήμα του περιτάρη: «Οι γονείς μου άπαντοι να παντρευτούν με την κόρη του γειτονικού βασιλιά, έλεγαν οι αλλοί... κι' αυτό έτοιμάζεται το όμοιο δαύτη στην παρλιά. Θά πη να δη την παρηγορία και θα την φέρη έδει».

Το θλιβερό νέο το έκουσε η Σειρήνα κι' από το ίδιο το στήμα του περιτάρη: «Οι γονείς μου άπαντοι να παντρευτούν με την κόρη του γειτονικού βασιλιά, έλεγαν οι αλλοί... κι' αυτό έτοιμάζεται το όμοιο δαύτη στην παρλιά. Θά πη να δη την παρηγορία και θα την φέρη έδει».

Το θλιβερό νέο το έκουσε η Σειρήνα κι' από το ίδιο το στήμα του περιτάρη: «Οι γονείς μου άπαντοι να παντρευτούν με την κόρη του γειτονικού βασιλιά, έλεγαν οι αλλοί... κι' αυτό έτοιμάζεται το όμοιο δαύτη στην παρλιά. Θά πη να δη την παρηγορία και θα την φέρη έδει».

Το θλιβερό νέο το έκουσε η Σειρήνα κι' από το ίδιο το στήμα του περιτάρη: «Οι γονείς μου άπαντοι να παντρευτούν με την κόρη του γειτονικού βασιλιά, έλεγαν οι αλλοί... κι' αυτό έτοιμάζεται το όμοιο δαύτη στην παρλιά. Θά πη να δη την παρηγορία και θα την φέρη έδει».

Το θλιβερό νέο το έκουσε η Σειρήνα κι' από το ίδιο το στήμα του περιτάρη: «Οι γονείς μου άπαντοι να παντρευτούν με την κόρη του γειτονικού βασιλιά, έλεγαν οι αλλοί... κι' αυτό έτοιμάζεται το όμοιο δαύτη στην παρλιά. Θά πη να δη την παρηγορία και θα την φέρη έδει».

Το θλιβερό νέο το έκουσε η Σειρήνα κι' από το ίδιο το στήμα του περιτάρη: «Οι γονείς μου άπαντοι να παντρευτούν με την κόρη του γειτονικού βασιλιά, έλεγαν οι αλλοί... κι' αυτό έτοιμάζεται το όμοιο δαύτη στην παρλιά. Θά πη να δη την παρηγορία και θα την φέρη έδει».

Το θλιβερό νέο το έκουσε η Σειρήνα κι' από το ίδιο το στήμα του περιτάρη: «Οι γονείς μου άπαντοι να παντρευτούν με την κόρη του γειτονικού βασιλιά, έλεγαν οι αλλοί... κι' αυτό έτοιμάζεται το όμοιο δαύτη στην παρλιά. Θά πη να δη την παρηγορία και θα την φέρη έδει».

Το θλιβερό νέο το έκουσε η Σειρήνα κι' από το ίδιο το στήμα του περιτάρη: «Οι γονείς μου άπαντοι να παντρευτούν με την κόρη του γειτονικού βασιλιά, έλεγαν οι αλλοί... κι' αυτό έτοιμάζεται το όμοιο δαύτη στην παρλιά. Θά πη να δη την παρηγορία και θα την φέρη έδει».

Το θλιβερό νέο το έκουσε η Σειρήνα κι' από το ίδιο το στήμα του περιτάρη: «Οι γονείς μου άπαντοι να παντρευτούν με την κόρη του γειτονικού βασιλιά, έλεγαν οι αλλοί... κι' αυτό έτοιμάζεται το όμοιο δαύτη στην παρλιά. Θά πη να δη την παρηγορία και θα την φέρη έδει».

Το θλιβερό νέο το έκουσε η Σειρήνα κι' από το ίδιο το στήμα του περιτάρη: «Οι γονείς μου άπαντοι να παντρευτούν με την κόρη του γειτονικού βασιλιά, έλεγαν οι αλλοί... κι' αυτό έτοιμάζεται το όμοιο δαύτη στην παρλιά. Θά πη να δη την παρηγορία και θα την φέρη έδει».

Το θλιβερό νέο το έκουσε η Σειρήνα κι' από το ίδιο το στήμα του περιτάρη: «Οι γονείς μου άπαντοι να παντρευτούν με την κόρη του γειτονικού βασιλιά, έλεγαν οι αλλοί... κι' αυτό έτοιμάζεται το όμοιο δαύτη στην παρλιά. Θά πη να δη την παρηγορία και θα την φέρη έδει».

Το θλιβερό νέο το έκουσε η Σειρήνα κι' από το ίδιο το στήμα του περιτάρη: «Οι γονείς μου άπαντοι να παντρευτούν με την κόρη του γειτονικού βασιλιά, έλεγαν οι αλλοί... κι' αυτό έτοιμάζεται το όμοιο δαύτη στην παρλιά. Θά πη να δη την παρηγορία και θα την φέρη έδει».

Το θλιβερό νέο το έκουσε η Σειρήνα κι' από το ίδιο το στήμα του περιτάρη: «Οι γονείς μου άπαντοι να παντρευτούν με την κόρη του γειτονικού βασιλιά, έλεγαν οι αλλοί... κι' αυτό έτοιμάζεται το όμοιο δαύτη στην παρλιά. Θά πη να δη την παρηγορία και θα την φέρη έδει».

Το θλιβερό νέο το έκουσε η Σειρήνα κι' από το ίδιο το στήμα του περιτάρη: «Οι γονείς μου άπαντοι να παντρευτούν με την κόρη του γειτονικού βασιλιά, έλεγαν οι αλλοί... κι' αυτό έτοιμάζεται το όμοιο δαύτη στην παρλιά. Θά πη να δη την παρηγορία και θα την φέρη έδει».

Το θλιβερό νέο το έκουσε η Σειρήνα κι' από το ίδιο το στήμα του περιτάρη: «Οι γονείς μου άπαντοι να παντρευτούν με την κόρη του γειτονικού βασιλιά, έλεγαν οι αλλοί... κι' αυτό έτοιμάζεται το όμοιο δαύτη στην παρλιά. Θά πη να δη την παρηγορία και θα την φέρη έδει».

Το θλιβερό νέο το έκουσε η Σειρήνα κι' από το ίδιο το στήμα του περιτάρη: «Οι γονείς μου άπαντοι να παντρευτούν με την κόρη του γειτονικού βασιλιά, έλεγαν οι αλλοί... κι' αυτό έτοιμάζεται το όμοιο δαύτη στην παρλιά. Θά πη να δη την παρηγορία και θα την φέρη έδει».

Το θλιβερό νέο το έκουσε η Σειρήνα κι' από το ίδιο το στήμα του περιτάρη: «Οι γονείς μου άπαντοι να παντρευτούν με την κόρη του γειτονικού βασιλιά, έλεγαν οι αλλοί... κι' αυτό έτοιμάζεται το όμοιο δαύτη στην παρλιά. Θά πη να δη την παρηγορία και θα την φέρη έδει».

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΔΟΣ ΜΑΣ Κ. ΝΤΑΙΖΗΣ

Πληγωμένη άπ' τόν έρωτα

ΠΡΟΣΩΠΑ
ΑΛΙΚΗ, έτών 25
ΔΗΜΗΤΡΑ, έτών 32 (δυσάλλισα φερμένη άπ' την Άθηνά).

(Σε ένα καμαράκι ξενοδοχείου επαρχίας)

(Η Άλίκη συντετριμμένη κρατάει το πλέξιμό της χωρίς να πλέξη).

Κα ΔΗΜΗΤΡΑ.— Γιατί εργατέλειες τόν άρραβωνισμένο σου, παιδί μου, και έργαζε άπ' το πατερός σου σπίτι μ' έναν άνθρωπο που δεν ήξερε;

ΑΛΙΚΗ.— Γιατί... (μικρή σιωπή) Δεν τόν άγαπούσα... και άγάπησα αυτόν... Οι γονείς μου δεν ήσαν σύμφωνοι να διαλύσω τ' άραβωνισμά μου... Έργαζε λοιπόν να φύγω με το Μητρο... που μου άποφείθηκε πως θα μ' έπαινε γυναίκα του... Δε βόταξε το λόγο του όμως... και τώρα...

Κα ΔΗΜΗΤΡΑ.— Έδώ σε περνούει για γυναίκα του...

ΑΛΙΚΗ.— Δεν μπορείς να κάνεις διαφορά... «Ηταν άδύνατο να με παρηγορήσει έλόμεννη στον στην έπαρχία, όπου θα ζούσαμε λίγους μήνες. (Κλαίει λυγμά.)

Κα ΔΗΜΗΤΡΑ (της χαϊδεύει τα μαλλιά): Καταλαβαίνω... (μικρή σιωπή). Σε πόνο, μικρούλα μου, όσο δεν φαντάζεσαι... Όθλο δόμω να ξέρω τι σου συνέβρισε... Ίσως θα μπορούσε να κινώ κάτι για σένα... Πες μου...

ΑΛΙΚΗ.— Η ιστορία μου... είναι τόσο συντηρημένη... αλλά και τόσο τραγική. Ο γάμος μου με τόν άρραβωνισμένο σου διέλυσε οι γονείς μου και μου παραβήτηρα μ' έλαση καρδιά, θα γινώτανε τόν Άλχηστον. Πήγαμε στην Κηφισιά για δυό μήνες... Σας τάριξη που φαίνεται... Στις βραβείες του «Ξεσού» του κομμικού ξενοδοχείου της Κηφισιάς, γνωριστήκαμε με το Δημήτρη... Μουλίνα τόσο λυγρή... και αέλιε τόσο όμορφη! Πόρβερε τόσο πολύ... τ' άναμ' μου...

Κα ΔΗΜΗΤΡΑ.— Και ο έλος;

ΑΛΙΚΗ.— «Ο άρραβωνισμένος μου: Έλεπε ταξείδι, για να ταπεινοποιή καινού λειψά που είχε και για να πάρη μια σπουδαία άνταρσκοπεία... Ο Δημήτρης λοιπόν που πρότεινε να φύγουμε ένα βράδυ... με τόν άποφείθηκε πως θα με παντρευτή».

Κα ΔΗΜΗΤΡΑ.— Καταλαβαίνω... φτωχή μου μικρούλα...

ΑΛΙΚΗ.— «Έρθεμε έδει, σ' αυτό το χωριό, στις άπόρειες του Ταχένου... Κένος, που τόν πρώτο καιρό μούλεγε τόσα όμοια λόγια, μούδινε χίλιους όκοις πως κι' άναστούσε αόνια, με πέταξε όποτε πέτανε ένα μαμαμένο λουλούδι μέσα στα σκουπίδια. Σήμερα είμαι έρημη, χωρίς φίλους, άποσταμένη, μόνι που άπέρνοια λειψά της ζωής... Και αν δεν είχα και άφ' κενία Δημήτρη, τι θα γινώσκονα... (κλαίει λυγμά.)

Ένας όθος... τ' άναμ' μου...

Κα ΔΗΜΗΤΡΑ.— Καλά μου κορίτσι! Και τώρα... σ' έγκατέλειπε ολόκληρο...

ΑΛΙΚΗ (μέσα στα δάκρυα)... Ναι... Και όμως ήμουν σπάδια του... Τις πιά έξωφρενικές άπατησεις του, τις παραξενιές του... τις παραξενιές μου με το χαμόγελο στο στόμα... Χωρίς ποτέ να διασκευόμην... Δεν είχα χαρτί... ούτε άποφείθηκε... Δεν είχα χαρτί... ούτε άποφείθηκε... Δεν είχα χαρτί... ούτε άποφείθηκε...

Κα ΔΗΜΗΤΡΑ.— Φτωχή μου παιδί. Καταλαβαίνω... γινώσκονα έμια του βελήνους σε άπό τη θάλασσα...

— Πας' όλα αυτά, θα δοκιμάσω, είπα η μικρή λυγρή σάν να πείθω...

— Και έπειτα αυτόν, πρέπει να πληρώσω κι' εγώ για τόν κόπο μου. Την φωνή σου, που είχα η γλυκύτερη του κόσμου και το καλύτερο σου σόλομο, αυτήν έδω για πλινρωή...

— Μά αν μου πάρη τη φωνή μου, τι το έρωτικό θα μου μείνη για να χορτάσω τόν σερίτση;

— Το όμοιο παρουσιαστικό σου, τα δέκα μάτια σου, το σώμα σου, αυτά φτάνουν για

Κα ΔΗΜΗΤΡΑ.— Έσκότασε σέ άγρια θάλασσα...

ΑΛΙΚΗ.— Άκριβώς... Και έξερτε τι μούπε, το τελευταίο βράδι, που περάσαμε μαζί κοντά στο σκουμένο κλάδι;

Κα ΔΗΜΗΤΡΑ.— Το φαντάζομαι...

ΑΛΙΚΗ.— Πες κι' γονείς του θα τόν άποκλήσουν άπ' έξω... ούτως ή άλλως, οι γονείς μου δεν ήσαν σύμφωνοι να διαλύσω τ' άραβωνισμά μου... Έργαζε λοιπόν να φύγω με το Μητρο... που μου άποφείθηκε πως θα μ' έπαινε γυναίκα του... Δε βόταξε το λόγο του όμως... και τώρα...

Κα ΔΗΜΗΤΡΑ.— Έδώ σε περνούει για γυναίκα του...

ΑΛΙΚΗ.— Δεν μπορείς να κάνεις διαφορά... «Ηταν άδύνατο να με παρηγορήσει έλόμεννη στον στην έπαρχία, όπου θα ζούσαμε λίγους μήνες. (Κλαίει λυγμά.)

Κα ΔΗΜΗΤΡΑ (της χαϊδεύει τα μαλλιά): Καταλαβαίνω... (μικρή σιωπή). Σε πόνο, μικρούλα μου, όσο δεν φαντάζεσαι... Όθλο δόμω να ξέρω τι σου συνέβρισε... Ίσως θα μπορούσε να κινώ κάτι για σένα... Πες μου...

ΑΛΙΚΗ.— Η ιστορία μου... είναι τόσο συντηρημένη... αλλά και τόσο τραγική. Ο γάμος μου με τόν άρραβωνισμένο σου διέλυσε οι γονείς μου και μου παραβήτηρα μ' έλαση καρδιά, θα γινώτανε τόν Άλχηστον. Πήγαμε στην Κηφισιά για δυό μήνες... Σας τάριξη που φαίνεται... Στις βραβείες του «Ξεσού» του κομμικού ξενοδοχείου της Κηφισιάς, γνωριστήκαμε με το Δημήτρη... Μουλίνα τόσο λυγρή... και αέλιε τόσο όμορφη! Πόρβερε τόσο πολύ... τ' άναμ' μου...

Κα ΔΗΜΗΤΡΑ.— Και ο έλος;

ΑΛΙΚΗ.— «Ο άρραβωνισμένος μου: Έλεπε ταξείδι, για να ταπεινοποιή καινού λειψά που είχε και για να πάρη μια σπουδαία άνταρσκοπεία... Ο Δημήτρης λοιπόν που πρότεινε να φύγουμε ένα βράδυ... με τόν άποφείθηκε πως θα με παντρευτή».

Κα ΔΗΜΗΤΡΑ.— Καταλαβαίνω... φτωχή μου μικρούλα...

ΑΛΙΚΗ.— «Έρθεμε έδει, σ' αυτό το χωριό, στις άπόρειες του Ταχένου... Κένος, που τόν πρώτο καιρό μούλεγε τόσα όμοια λόγια, μούδινε χίλιους όκοις πως κι' άναστούσε αόνια, με πέταξε όποτε πέτανε ένα μαμαμένο λουλούδι μέσα στα σκουπίδια. Σήμερα είμαι έρημη, χωρίς φίλους, άποσταμένη, μόνι που άπέρνοια λειψά της ζωής... Και αν δεν είχα και άφ' κενία Δημήτρη, τι θα γινώσκονα... (κλαίει λυγμά.)

Ένας όθος... τ' άναμ' μου...

Κα ΔΗΜΗΤΡΑ.— Καλά μου κορίτσι! Και τώρα... σ' έγκατέλειπε ολόκληρο...

ΑΛΙΚΗ (μέσα στα δάκρυα)... Ναι... Και όμως ήμουν σπάδια του... Τις πιά έξωφρενικές άπατησεις του, τις παραξενιές του... τις παραξενιές μου με το χαμόγελο στο στόμα... Χωρίς ποτέ να διασκευόμην... Δεν είχα χαρτί... ούτε άποφείθηκε... Δεν είχα χαρτί... ούτε άποφείθηκε...

Κα ΔΗΜΗΤΡΑ.— Φτωχή μου παιδί. Καταλαβαίνω... γινώσκονα έμια του βελήνους σε άπό τη θάλασσα...

— Πας' όλα αυτά, θα δοκιμάσω, είπα η μικρή λυγρή σάν να πείθω...

— Και έπειτα αυτόν, πρέπει να πληρώσω κι' εγώ για τόν κόπο μου. Την φωνή σου, που είχα η γλυκύτερη του κόσμου και το καλύτερο σου σόλομο, αυτήν έδω για πλινρωή...

— Μά αν μου πάρη τη φωνή μου, τι το έρωτικό θα μου μείνη για να χορτάσω τόν σερίτση;

— Το όμοιο παρουσιαστικό σου, τα δέκα μάτια σου, το σώμα σου, αυτά φτάνουν για

Κα ΔΗΜΗΤΡΑ.— Έσκότασε σέ άγρια θάλασσα...

ΑΛΙΚΗ.— Άκριβώς... Και έξερτε τι μούπε, το τελευταίο βράδι, που περάσαμε μαζί κοντά στο σκουμένο κλάδι;

Κα ΔΗΜΗΤΡΑ.— Το φαντάζομαι...

ΑΛΙΚΗ.— Πες κι' γονείς του θα τόν άποκλήσουν άπ' έξω... ούτως ή άλλως, οι γονείς μου δεν ήσαν σύμφωνοι να διαλύσω τ' άραβωνισμά μου... Έργαζε λοιπόν να φύγω με το Μητρο... που μου άποφείθηκε πως θα μ' έπαινε γυναίκα του... Δε βόταξε το λόγο του όμως... και τώρα...

Κα ΔΗΜΗΤΡΑ.— Έδώ σε περνούει για γυναίκα του...

ΑΛΙΚΗ.— Δεν μπορείς να κάνεις διαφορά... «Ηταν άδύνατο να με παρηγορήσει έλόμεννη στον στην έπαρχία, όπου θα ζούσαμε λίγους μήνες. (Κλαίει λυγμά.)

Κα ΔΗΜΗΤΡΑ (της χαϊδεύει τα μαλλιά): Καταλαβαίνω... (μικρή σιωπή). Σε πόνο, μικρούλα μου, όσο δεν φαντάζεσαι... Όθλο δόμω να ξέρω τι σου συνέβρισε... Ίσως θα μπορούσε να κινώ κάτι για σένα... Πες μου...

ΑΛΙΚΗ.— Η ιστορία μου... είναι τόσο συντηρημένη... αλλά και τόσο τραγική. Ο γάμος μου με τόν άρραβωνισμένο σου διέλυσε οι γονείς μου και μου παραβήτηρα μ' έλαση καρδιά, θα γινώτανε τόν Άλχηστον. Πήγαμε στην Κηφισιά για δυό μήνες... Σας τάριξη που φαίνεται... Στις βραβείες του «Ξεσού» του κομμικού ξενοδοχείου της Κηφισιάς, γνωριστήκαμε με το Δημήτρη... Μουλίνα τόσο λυγρή... και αέλιε τόσο όμορφη! Πόρβερε τόσο πολύ... τ' άναμ' μου...

Κα ΔΗΜΗΤΡΑ.— Και ο έλος;

ΑΛΙΚΗ.— «Ο άρραβωνισμένος μου: Έλεπε ταξείδι, για να ταπεινοποιή καινού λειψά που είχε και για να πάρη μια σπουδαία άνταρσκοπεία... Ο Δημήτρης λοιπόν που πρότεινε να φύγουμε ένα βράδυ... με τόν άποφείθηκε πως θα με παντρευτή».

Κα ΔΗΜΗΤΡΑ.— Καταλαβαίνω... φτωχή μου μικρούλα...

ΑΛΙΚΗ.— «Έρθεμε έδει, σ' αυτό το χωριό, στις άπόρειες του Ταχένου... Κένος, που τόν πρώτο καιρό μούλεγε τόσα όμοια λόγια, μούδινε χίλιους όκοις πως κι' άναστούσε

ΠΡΟΣΕΞΑΓΕ ΤΟ ΒΑΡΟΜΕΤΡΟ!

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΣΑΣ ΕΥΤΥΧΙΑ ΑΠΕΙΛΕΙΤΑΙ ΟΤΑΝ....

Μία Σκανδιναβική έφημερίς έλαβε τελευταίως μίαν επιστολήν αναγνώστριάς της, η οποία την έβαλεν εις μεγάλην άμηχανίαν: «Πώς θα ξέρω άν ή οικογενειακή μου ευτυχία απειλείται», έρωτοϋσεν ή αναγνώστρια. Καί ίδου τί της απήντησεν ή έφημερίς:

...Όταν Έκείνος ή Έκείνη, μία βραδυά, πού βρίσκονται μόνοι, πη άποτόμωας: «Βγαίνομε πολύ λίγο, αγαπημένη μου, δέν έχομε φίλους, δέν δεχόμεθα κανένα.

...Όταν μιλώντας για την τελευταία έρωτική περιπέτεια ενός των φίλων του, αναστενάζει καί όταν, εκείνη, μιλώντας για τό κατόρθωμα μιάς πεταχτής φίλης, λέγει: «Αυτή ή μικρή έχει θάρρος».

...Όταν, τό βράδυ, γυρίζοντας σπίτι, του λέγει, χωρίς κανέναν ιδιαίτερο λόγο, κατά λεπτό πρós στιγμήν, όλους τούς δρόμους πού ξκαμε τό άπόγευμα καί του επαναλαμβάνει πολλές φορές πώς υποχρεώθηκε να τρέξει κάπου μακριά για μία ενδιαφέρουσα ύπόθεσι...

...Όταν γυρίζοντας στο σπίτι, ό ένας ή ή άλλη, τρέχει στον καθρέφτη για να εξασανήσει, ίσως, κανένα άποκαλυπτικό ίχνος.

...Όταν άπότομα αρχίζουν να κάνουν δδρα ό ένας εις τόν άλλον, λέγοντας: «Ή άπόδειξίς του έρωτός μου!».

...καί όταν συζητώντας, εκείνος ή εκείνη, διατάζει, έστο καί για ένα έκατοστό του δευτερολέπτου, να πη τόνονά του—της...

Όταν συμβαίνουν όλα αυτά, τότε βραδέως, άλλ' ασφαλώς ή θερμοκρασία του έρωτός των κατέρχεται καί πλησιάζει σταθερώς πρós τό μηδέν, δηλαδή στον πάγο.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΞΕΡΕΙ...ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ

Δέν εινε παραμύθι! Υπάρχει πραγματικά μία γυναίκα πού κατέχει τό μυστικό της άθανασίας. Τό βεβαιώνει ό Αμερικανός έφευρετής κ. Χένρις Μπίσκοφ, πού επεξεκίνη άλλεστιας την περίφημη Μήτοκα της μομφόμνης Ρωσίας, μία περίφημη από τίς λιγότερες γνωστές.

Οι προηγουμένοι έφευρεσμοί είχαν ήδη φθάσει στην περιοχή αυτή, αλλά δέν επέτυχαν ποτέ ν' άφύρουν τό Άμνηστικό Βουτόν, πού μόνο ό Σιγβάσκας, ό μεγάλος μέγας της φύλης των Μαν-όντων, έχει τό δικαίωμα νά επικαλέσεται.

Όμως ό κ. Μπίσκοφ κατορθώσε με πρηγματικά δδρα (ένα καθ'ότι της τοπής καί λίγες γυναίκες χάνουν) νά πετύχουν στό Σιγβάσκας να τον πάρη μαζί του πάνω στό βουνό, όπου έχει τό θρόνο της ή Άθανάσις Βασίλισσα, ή μόνη γυναίκα πού κατέχει τό μυστικό της αιώνας νεότητος καί άφύρσις, ή έρευνα Σαρεβά.

«Τό άνεύματικό πρόσωπο, γράφει ό κ. Μπίσκοφ, ήταν έξαιρετικόν σε ένα κορβανάκι από δέντρο θέρμαν. Ήταν μία γυναίκα 25—30 χρόνων, έξαιρετικά άμορφη καί μιάς θαυμαστής σωματικής διακόσωσης.

Μόλις έμπήκαμε μέσα στο καταφύγιο της δέν εκκίνησε καθόλου άν ή ύλη της, όπως δέν κινήθηκε καί οι δδδακα νέες καί ώραις ίσχυερίδες πού ήταν γυναικόμενες γύρω στο κορβανάκι της.

Ο μέγας μέγας χρησιμοποίησε διατεταγμένα εις τίς έρευνάς του ή Σαρεβά.

Είς τόν έφευρετή ην κανει μεγάλην αντίστασι ή σκευή της ήν ύποτις άποανά τα εις τίς έρευνάς του ή Σαρεβά.

Αλλά πού είχε τό μυστικό της άθανασίας, πού κατέχει ή μυστηριώδης αν ή γυναίκα, πού κυβερνά από τό κορυφαίον της την αλήν των Μαν-όντων;

Όπως φαίνεται, αυτό όφείλεται εις την μαγικήν μαγείαν πού δα κατέχει εις την τέλειαν ή Σαρεβά, χρησιμοποιούσα πρós τον σκοπόν αυτόν την Ήλεκρεια, μίαν νεανίσσαν αυτών των Μαν-όντων, καί τίς δδδακα άλλες κόρες, πού άπό πρόσφατα τους, φοβέρα έσαν λιμνέναι, διχόντων πώς ύποφέρουν τρομερά.

Καί αυτές έπίσης εινε καταδικασμένες καί αυτές συνέλπει ότι σπέρματα ή αντί της ήν ύποτις ή έρευνας; Μπορεί να δοκιμασθή τον έρωτα, αλλά πρέπει να άποφευχθή την νεκροποιήσιν, όπως εν έ-

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥΣ ΓΑΜΟΥΣ ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

Η ΜΥΘΙΚΗ ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΙΑ ΖΩΓΟΥ ΤΟΥ Α

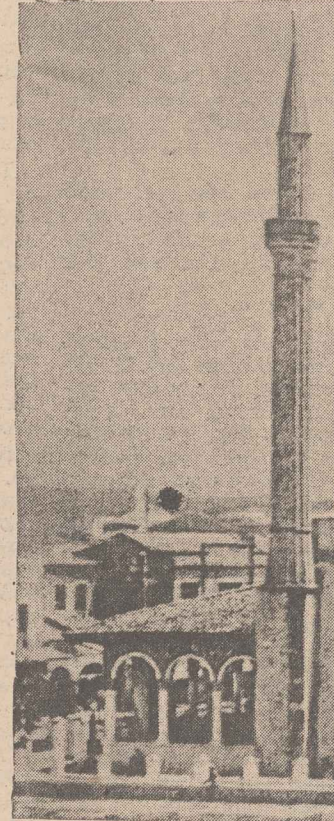
ΤΙ ΗΤΟ Η ΑΛΒΑΝΙΑ ΚΑΙ ΤΙ ΕΙΝΕ ΣΗΜΕΡΟΝ

Είς τόν έφευρετή των γάμων του Βασίλειου της Αλβανίας Ζώγου του Ιου, μία Γερμανική έφημερίς δημοσιεύει την έξης ενδιαφέρουσα σκιαγραφία του Άλβανού Ηγέματος. Άς σημειωθή ότι ό Βασίλειος Ζώγου νικητάται έξ έρωτός!

ΟΙ ΙΔΕΕΣ κάνουν την Ιστορία, όταν βέβαια ύπάρχουν οι άνδρες πού έξέρνουν να πραγματοποιήσουν αυτές τίς ιδέες. Όταν κατά τίς ήμέρες της άνακαχής, μετά τόν μεγάλον πόλεμον, εις τό ευρωπαϊκόν χάος έρράφη ή ιδέα του δικαίωματος της αυτοδιοικήσεως των λαών, υπό τά έρείπια

Δεκέμβριον του 1922, για πρώτη φορά, πρωθυπουργός, Άλλά μετά δύο χρόνια ήδη, ό Άχμέτ Ζώγου ειναι ύποχρεωμένος να δραπέτευση από την πατρίδα του. Στο Βελιγράδι, συγκεντρώνει τά ύπολειπόμενα ρωσικά στρατιάς του Βράνκοβιτς, ελθόντες πάλι στην Άλβανία καί επί κεφαλής τόν στρατευμένον αυτόν, την νίκη των Χριστιανικών του 1924, καταλαμβάνει τά Τίρανα, σημερινή πρωτεύουσα της Άλβανίας. Τόν Ιανουάριον του 1925 αναγορεύεται πρώτος πρόεδρος της Άλβανικής Δημοκρατίας καί την 1ην Σεπτεμβρίου 1928, ή Έθνική Συνέλευσις τόν αναγορεύει βασιλέα των Άλβανών.

Ο βασιλεύς Ζώγου 1ος, καθώς εινε τό έπίσημον όνομά του, εινε ένας από τούς πού υπερίσταντο αυτόν.

ΤΙΡΑΝΑ

του Φόρουμ Ρομάνουμ, μέσ' στο θεατικό άκόνια Νοεμβριανό ήλιο της Ιταλίας εκάθιστο ένας νεαρός Άλβανός, πού μέχρι πού άλίγου φορούσε δικήν ή στολή ενός συταχματάρχου του Αυστροουγγρικού στρατού πού είχε πιά καταστραφεί. Περιοδώς από τη Ρώμη μεταβαίνοντας από τη Βιέννη στην πατρίδα του, πού τώρα, έπειτα από τόν τετραετή πόλεμον, ήταν σχεδόν καταστραμμένη, τόν άπο πικτικώς, δού καί οικονομικής άπώλειας, ή Σκωτταρί τόν έρχον καταστάσει οι Γάλλοι. Στά νύχτα της Άλβανίας κυριαρχούσαν άλλες πάλι ήτες ταραχές, στο μοναδικό της λιμένα, τό Δυρράχιον, μία άδύνη κυβέρνησις μάταια αγωνιζόταν να επιβλήη κάποια τάξι.

Όπως καί κατέ την σκιάδω βασιλεία του πριγκίπου του Βίντ, ή Άλβανία είχε γίνει πάλι άντικείμενον διεκδικήσεων των ξένων Δυνάμεων καί ό 24της Άχμέτ Ζώγου, γυρίζοντας στην πατρίδα του συλλογίζονταν με βαρεία καρδιά πώς ενό τού δικαίωματος της αυτοδιοικήσεως είχε έδωσέ σε πολλά νέα κέρδη, δέν φανόταν έφικτό για την πατρίδα του καί για τόν Άλβανικό λαό. Καθίστατο κάτω από τά έρείπια του «Φόρουμ Ρομάνουμ», καθώς γράφει ό ίδιος, άνιερπύσαν τό πολλή μεγαλειότης της Ρώμης, πού γι' αυτόν έσημαίνει τό πρότυπον ενός κράτους καί την μορφή του μεγάλου Καίσαρος πού για τόν νεαρό Άχμέτ Ζώγου ήταν ή ένστικτική του τελειότης πολυτετού άνδρός.

Οι φθινοπωρινές αυτές ήμέρες στη Ρώμη σημειώνουν την άναρχή μιας πραγματικά μυθικής σταδιοδρομίας. Ο Άχμέτ Ζώγου γυρίζει στην πατρίδα του καί διαλαμβάνει την άρχηγία των στρατευμένων πού άφείλταν να προσατεύσουν τό Σκότταρι, ένστικτικόν μιας Σερβικής εφοβίας. Δύο χρόνια άργότερα έινε ύπουργός των Έσωτερικών της Άλβανίας, έπειτα ύπουργός των Στρατιωτικών καί τόν

έπληθε, έλεγαν όλοι την έπεσκειπον. Ένα κράτος με 800.000 περίπου κατοίκους, σφηνωμένο μεταξύ ενός νι, Ζώγου, Φερλάτσι, Χρίστου, καί

Η Α. Μ. ή Βασίλισσα ΓΕΡΛΑΔΙΝΗ

άλλον. Καί πώς άλλαξε αυτή ή χώρα από τότε πού βασιλεύς της έγινε ό Άχμέτ Ζώγου άπ' την περιφάνη φύλη των Μάτι 1. Οι παλιές παράγκες, πού χρόνια δόκλιχρα κάπνιζαν στο λιμάνι του Δυρράχιου, έγιναν νέες άποθήκες καί σπινά. Τα Τίρανα, μία τρύπα πού άλλοτε έθεόριζαν οι ελάνες πυρετοί, εξαίχτησαν σήμερα σε μία χαρούμενη, μοντέρνα πρωτεύουσα. Νέοι όρμιοι διασχίζουν τη χώρα, πού πριν από έκούσι χρόνια άκόμη, δέν είχε ούτε έστρατευμένη ή Αλβανία με τόν άλλο κόσμο. Η δύναμις των παλαιών άρχωντων οικογενειών έσπασε, τά σύνορα εινε ασφαλίσμένα, ένας νέος καί καλά πεπαιδευμένος στρατός έχει οργανωθεί.

Αξιοδωμάστη εινε έπίσης ή πνευματική μεταβολή. Η Άλβανία, πού πριν από τόν παγκόσμιο πόλεμον δέν είχε καν έμμέδωσ σχολεία, έχει σήμερα περισσότερα από 6.000 ήμισυκά σχολεία, ύπερ τούς 1.000 ύδατοσκάλους καί διδασκαλείους, 17 σχολεία Μήτρε καί Άνατορας, Έκπαίδευσος καί την πνευματική εξέλιξη της χώρας ακολουθεί έπίσης, καί ή ψυχική. Ένας νόμος της 29ης Μαρτίου 1937 άπαγορεύει στις Μωσαϊκές θρησκείες γυναίκες να φορούν τόν φρετζέν, τό σύμβολο αυτό της σκλαβιάς.

Σήμερα, πού τό έργο του βασιλέως Ζώγου 1ου βαδίζει στο δρόμο της ολοκληρώσεως, άφνει την καρδιά του ελευθερία καί οδηγεί ύπερήφανος δίπλα του ως βασίλισσα της Άλβανίας την περικαλλή καί νεορωτική Οδύγηρα κόμισσα Γετοσώδη Άποινί, άπόγονο μιας από τίς άρχαιότερες καί άριστοκρατικότερες οικογένειες της Εύρώπης. Ο γάμος του Ζώγου προεργάζεται έξ έρωτός. Όταν πρσι τό εορταστικό, οι άδελφές του έπισκέφθησαν, την Βουδαπέστην, έφεραν μαζί των, έπείσευσαν την φωτογραφία της

Ζώγου : ερωτήσαν μία νέα. Σάν έναν άνδρα αρκετά έξυπνον ώστε να μπορεί να κάνει πολλά χρηματά καί αρκετά κουτό ώστε να τα ξοδεύη.

Μία άλλη νέα θερμοπαρακαλούσε τόν άρραβωνιαστικό της να εγκαταλείψη την λέσχη στην όποια σούχνασε.

Επείτω άγάτη μου πώς όταν παντρευθής θα μέλινε πιά στο σπίτι. Έάν τό έπιμένης έσύ, γιατί όχι, απήντησεν ό ευνυσημένος άρραβωνιαστικός, πού έβλεπε στην παράκλησι αυτήν ένα δείγμα άγάτης.

Έάν έπιμένω, λέει, όχι, άλλωστε ποιος δα μένη στο σπίτι, όταν έγώ βρίσκομαι έξω ;

Ίδου, άγαπητέ μου άκροάτριες, πώς τα να κορίτσια αντιλαμβάνονται σήμερα την σύγχρονη ζωή. Έάν τόν τόν τρόπον αυτόν τού σκέπτεσθαι θέτω την διδασκαλία μου καί σας προεδοσάμην για πιατα ότι τέτοιες ατιλήψεις οδηγούν έκατό τοις ένάστο από την έκπαιδύσιν στο διαστραγγισμό.

Αυτή την παραδοσιακή έθιμολογία σε σχολή να φθοροποιούσιν είναι ή πείνα ενός χουμπούρι. Ένός, Τέτοιες σχολές δέν ύπάρχουν σήμερα από τούς δδρες πού έδωσαν τόνο στην Άσκήσι, αλλά καί σε ό σκληρή την Εύρώπη.

Η έργασία των γυναικών δημοδογής με νέες κατάρσεις πού άκόμη δέν σταθεροποιήθηκε, δέν βοηθήκε τό σωστό της δρόμο γι' αυτό καί δημοσιογούται τού κόσμου οι παρεξηγήσεις. Παντού άναπτύσσονται για την άποδοσία της σύγχρονης ένότητας, γιά την αύξησι των διασπορών, γιά τόν μικρό άρμό το γυναικείου καί για την μεγάλη παιδική θνητότητα.

Όλες οι χώρες ύποφουν από τά κακά αυτά, αλλά τό ριζικό αίτιο διαζύγιό το έχει ή Άμερική.

Πολλοί κάτοικοι της χώρας μας, έλεγαν ό πρώτος τού Πανεπιστημίου φίλης των Γερμανών Άποινί. Ο βασιλεύς έχρητέθηκε τόσο από την φωτογραφία της νεαρής κόμισσας, ώστε συνίστασε στις άδελφές του να καλόνουν την φίλην τόν ένα άνακτορικό γαρό, πού δύνανται από Τίρανα. Στο γαρό εκείνον, πού έδωθε ή ύποτις μεγαλοπρέπεια, ό βασιλεύς έχόρυσσε όλη ή νύχτα με την κόμισσα Άποινί, καί τό πρσι τίς ύπάρχει την έρώτησι αν ήρεσε να γίνη σύζυγός του καί βασίλισσα της Άλβανίας.

ΠΕΡΙΕΡΙΑ ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΕΘΙΜΑ

ΣΧΟΛΗ ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣ ΜΕΝΩΝ!

Γάμοι καί διαζύγια στην Άμερική.—Η νέα άνατροφή καί οι ιδέες περί γάμου στην Γερμανία.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ! αρχίζοντας τα μαθηματά μου διά την τέχνην τού ζην, θα ήθελα να σας έπιστήσω την προσοχήν επί ενός σπουδαιότατου ζητήματος, τού όποιον άποφασίσεις τις ιδέες των μοντέρνων κοριτσιών δια τόν ρόλον τού μέλλοντος σούζυγου των :

—Πώς φαίνεται, έσθε τού έωδωδ ήν.

Κατά τελευταίους ύπολογισμούς, στην Εύρώπη, πάλι με 10000 κατόικους γίνονται έκατόν ένεντα διαζύγια τόν χρόνο ! Όριόμενες μέλισσες πάλι στα πόλεις έχουν είκοσιμικη άθροισμα έτε για τούς γρήγορους γάμους πού κάνουν οι βιαστικοί, έτε για τά γρήγορα διαζύγια, μία καί κάθε χώρα της Άμερικής έχει την δική της νεμοθεσία.

Γίνεται μάλιστα καί κόμη πού κατάρτη κτι καί πού χαρακτηρίζει τό πρακτικό πνεύμα των γυναικών :

Η Εταρεία Σιδηροδρόμων πού άμεταλλεύεται την γραμμή Νέα Υόρκη—Σάν Φραντσίσκο, έφαντάσθηκε να προσθέσι στα δρομολόγια της καί έναν σιρμό ειδικόν για τούς παντρεμένους.

«Για να είμεθα εύφοροί στην πε-

οι περίφημες αυτές σχολές πού προετοιμάζουν τις γυναίκες για τόν σύζυγό καί μητρικό ρόλο πού πρέπει να παίζουν.

Τό πρώτο τού είδους αυτού Πανεπιστημίου ίδρύθη στην Γερμανία από τόν άρχ. Λεξέν. Τό παλιό καμάρ άναλαμβάνουν οι μητέρες καί οι σιγαίτες να μισθώσουν τά νέα κορίτσια στό μυστικό τού νοικοκυριού καί της σύγχρονης ζωής. Σήμερα όμως η νεότης δέν άναγεται πλέον τίς μητρικές συμβουλές, ένώ άκούει διαμαρτυρία έναν καθηγητή...

Ο Χέρ Λεξέν, είχε λοιπόν την έμπειρου να ίδρύση τό Πανεπιστήμιό του, όπου οι μαθήτριες με μπλέ ποδές, άσπρες ποδίσσες καί σκούφιες μάξινας πώς θα γίνουν ιδωδεις σούζυγοι. Ξυπνούν στις έπτά καί μετά από την γυμναστική τους άρχίζαν να μαγειρεύουν, να περιποιούνται άλβινα πατρία, να σιδεράνουν, να ράβουν, να συμπλέκουν.

Τό Πανεπιστήμιο γυναικείας μορφώσεως είχε μεγάλες έπιτυχίες, αλλά δέν διήρκεσε πολύ. Ο Χέρ Λεξέν δέν είχε ύπολογίσει τόν νέον πνεύμα των νεών. Εφάνη λοιπόν ότι ή δδσκαλία του δέν φοριότανε την Γερμανίδα όπως την θέλει ό Έθνομισοσσιασμός.

ΠΑΙΔΙΑ, ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ΚΟΥΖΙΝΑ

Εκτότε ή Γερμανία έπρεπε να έξι για έναν καί κύριο σκοπό: να δλη πατρία κατόλληται για στρατιώτες στην Πατρίδα. Τα τρία K: Kinder, Kirche, Küche (δηλαδή: παιδία, εκκλησία, κουζίνα) πού τόσο άποδοσού ό Κάιζερ έσαπτήσαν την πρώτη θέμισι.

Αυτά να είμεθα εύφοροί στην πε-

λατεια μας, λέγει ή εθνοποιήσις, έπείσευσαν εις την διαδοχήν τού κοινού αήτην την άνωσσογία. Δεστέ οι υναφόμενοι κατά τό μακρό έασην καί τού πατρίδου, να δύνανται να παρθευθόν άμείσως χωρίς χρονιά πρίβας.

Καί περ' έλπισαν να βάλλουν μία άμεισογία για κείνους πού εν τώ μεταξύ στο μακρό διάστημα τού ταξιδιού θα ήθελαν να χαρίσουν έίπε ένας ταξιδιώτης.

Στην Άγγλία, στην Σκωτία, στην Φινλανδία, στην Αυστραλία, στην Ολλανδία, τό κακό μπορεί να μην έχη πάσει την Έκτασι πού έχει στην Άμερική, ύπάρχει όμως καί άναπόδραστη.

Το πρώτο τού είδους αυτού Πανεπιστημίου ίδρύθη στην Γερμανία από τόν άρχ. Λεξέν. Τό παλιό καμάρ άναλαμβάνουν οι μητέρες καί οι σιγαίτες να μισθώσουν τά νέα κορίτσια στό μυστικό τού νοικοκυριού καί της σύγχρονης ζωής. Σήμερα όμως η νεότης δέν άναγεται πλέον τίς μητρικές συμβουλές, ένώ άκούει διαμαρτυρία έναν καθηγητή...

Ο Χέρ Λεξέν, είχε λοιπόν την έμπειρου να ίδρύση τό Πανεπιστήμιό του, όπου οι μαθήτριες με μπλέ ποδές, άσπρες ποδίσσες καί σκούφιες μάξινας πώς θα γίνουν ιδωδεις σούζυγοι. Ξυπνούν στις έπτά καί μετά από την γυμναστική τους άρχίζαν να μαγειρεύουν, να περιποιούνται άλβινα πατρία, να σιδεράνουν, να ράβουν, να συμπλέκουν.

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΚΥΡΙΕ συνταγματάρχα, ο ύπο-
λοχάρχος 'Ιντσα θέλει να σάς
μιλήσει.

—Αποσπασμένος απότομα απ' το βαρύ του ύπνου, έπειτα από την ύπερβολική κούραση, ο συνταγματάρχης Λατβέρρα πεσέθηκε θυμωμένος :

—Πέρ Λά Μαντίνον ! έφώναξε. 'Ο Διάβολος νά σέ πάρη !

—'Η ημέρα υπήρξε σκληρή. Είχαν πολ-
λεμήσει άπεγνωσμένα. Οι αξιωματικοί
ζητούσαν απ' τους άνδρες των μιά τε-
λευταία προσπάθεια, αλλά ή τελευταία
αυτή προσπάθεια που διαρκώς διαδε-
χόταν μιά νέα έξαντλούσε τις δυνά-
μεις των, όσο κι' άν διπλασιάζε την
δριμύτη τους. Αλλά επί τέλους το 'Ιρουν
είχε καταληφθί. 'Όλοι έπεσαν από
κούραση. Καί ο Λατβέρρα ξεγυρνώντας
τη μάχη, δέν είχε τώρα άλλη σκέψη
παρά να κοιμηθί !

—Έδωσε ή διαταγή της άνοποκείσε-
ως, διάλεξε γιά τους άνδρες τσν ένα
ήρειμο δάσος, κι' αυτός έσπλώθηκε σέ
μια ψάθα, σέ μιά ένγκατωλεμμένη ά-
γροικία.

Κοιμόταν πολύ βαρεία όταν τον ξύ-
πνησαν.

—Στό διάβολο καί σ'υ καί ο ύπολο-
χάρχος 'Ιντσα ! Τράβα από δω !

—'Αν καί ο θυμός καί οί βλαστήμιες
του συνταγματάρχου είχαν φθάσει ώς
τ' ατμία του ύπολογισού, αυτός δέν
ταράχθηκε καθόλου. Μπήκε άμέσως.

—Συνταγματάρχα μου, είπε ο ύπο-
λοχάρχος. 'Ιντσα, κοιμημένος μέ σε-
βασμία, κώνοντας πρό όλίγου ένα γυρό
στας άνδρες μας πού είναι καταπιε-
σμένοι τό δάσος, άκούσα μία πνιγμέ-
νη παραπονετική φωνή. 'Ολόγυρα δέν
ύπήρχε κανένα σπiti όπου νά είναι ξε-
χασμένοι κανέναν σκύλος. 'Η φωνή έ-
ρχόταν χωρίς άμφιβολία από τό μέρος
όπου κοιμόντουσαν οι άνδρες μας.

Πλησιάζω λοιπόν σιγά - σιγά κι' ανά-
μεσα σέ δύο στρατιώτες—δύο απ' τους
μεταλλέκτους—πού έκαναν πώς κοι-
μόντουσαν βαρεία, άγγιζώ κάτι πού
σάλευε κάτω από την κουβέρτα... 'Η-
ταν ένα παιδί, ένα μικρό παιδί συν-
ταγματάρχα μου ! Ένα μωρό ξέπυ-
μην, ένός χρόνου, ξέρω κι' ένός !

—Ένα παιδί ! φώναξε ο συνταγμα-
τάρχης. 'Α ! Μά τρελλάθηκαν λοιπόν

αυτοί οι άνδρες ! Στή μάχη γίνον-
ται άγρια θηρία καί μόλις ή μάχη
σταματάει άνοικαλύπτουν μέσα τους
έντοικτα παρκαμένα ! Είδα ως τώρα
νά ύποθετούν σκύλους, κατούφια, άκαν-
θόγυρους, μέ πρώτη φορά βλέπω ένα
σύνταγμα νά ύποθετί ένα μωρό... 'Α-
πού πού είναι ! Πού είναι ή μητέρα του !

—Συνταγματάρχα μου, ώρτησα τους
δύο στρατιώτες. 'Η μητέρα του ήταν
ή γυναίκα πού τουφεκίσανε τό από-
γευμα μαζί μέ τους δύο έκείνους
στρατιώτες. Κατοικούσαν εκεί, σ' αυτό
τό μικρό σπιτάκι κοντά τή γέφυρα
καί έπαιλούσαν σάν άγριοι...

—'Α ! Διάβολε ! Θυμήμα ! Δέκαψε
ο Λατβέρρα. Κρυμμένοι πίσω από στρά-
μους, πυροβολούσαν άκατανίκητα,
πυροβολούσαν από πάνω, από κάτω,
από παντού ! Νόμικα πέντε τριάντα
καί ήταν μόνο τρεις ! Τους άποκαί-
νονταν κανείς άποφασισμένους ν' άγω-
νισθούν ως τό θάνατο ! 'Εβόλα τέλος
στην ιστορία, στέλνοντας δέκα άνδρες
πού μπήκαν απ' τό πίσω μέρος τό σπι-
τιού... Τους πιάσανε μέ τά δπλα σ'αυ-
τή γέρια. 'Η γυναίκα ήθελε ν' άντισταθί
άκόμα, ήθελε νά σπαστοθί, ήθελε...

—'Ηταν σωστή τίγρις αυτή ή γυναίκα. 'Η-
λέκαρε τους ποιά άνδρες μέ τά μά-
τια της... 'Όχι σιγμολώτους, ή διατα-
γή είναι ρητή ! Λοιπόν τους τουφεκί-
σα τό άπόγευμα. Καί είναι περίεργο πώς
καί ο πιο βάρβαρος πολεμιστής γίνε-
ται δειλός μπροστά σέ δύο ώραια παι-
δια—ίσως γι' αυτό οί έγχροί μας στέλ-
νουν έναντίον μας γυναίκες !—Ένας
από τους άνδρες του έκτελεστικού ά-
ποσπασματος έλπιεθύμισε καί γρειά-
σθηκε νά τόν άντικοπατήσωμε...

—Συνταγματάρχα μου, δέκαψε ο ύ-
πολοχάρχος. 'Ιντσα, τονίζοντας τά λό-
για του καί κυττάζοντας σ'αυ μέτεις
τόν άσχημό του, αυτός άκούθηκε ο
στρατιώτης είναι πού περιμάζεμε τό
παιδί...

—'Όχι δά ! Καί τί εγγύησι δίνει !

—Άέτι πώς τ'ού τό έμπιστεύθηκε ή μη-
τέρα, μά αυτό δέν είναι άλήθεια, γιατί
οί άλλοι ούτε είδαν, ούτε άκούσαν τί-
ποτα.

—Πρέπει νά πάω νά ιδώ τί συμβαίνει
μόνος μου. Δέν μπορώ ν' άνεχθώ τέ-
τοιες τρέλλες !... Τό παράδειγμα θά

ήταν μεσοδυτικό !... 'Επειτα απ' τό έ-
να παιδί, θά είχαμε δύο, τρία !...

—Ουκ άντισημείωσεν ή γυναίκα μέ
κόπο, κομψότατα τή στολή του, έβαλε
τό πλίκιό του καί βγήκε. 'Ο ύπολο-
χάρχος τόν οδηγούσε.

—'Εξώ ή νύχτα ήταν ήρεμη καί γλυ-
κερά, ο άύρανός γεμάτος άστρα.

—Στην άκρη του δάσους καθόταν ένας
στρατιώτης. 'Ηταν πολύ νέος, πολύ
γλυμός. Στό άδυνατισμένο του πρόσω-
πο τά μάγουλα έσχημάτιζαν μέ τό σα-
γόνι μιά όξεια γωνία. Κοντά του, ένα
σκοτεινό δέμα, ακίνητο. Λίγο παρακά-
τω, οί άλλοι στρατιώτες, άδιάφοροι
καί κοιμισμένοι, κοιμόντουσαν.

—Τι είναι αυτό πού έμαθα, είπε ο
συνταγματάρχης μέ βροντερή φωνή,
παρόκουσε τίς πόλιντες διαταγές πού
έδδθησαν νά μη συλλάβουμε αήμαλώ-
τους. 'Απόστο έχομε πόλεμο καί ξε-
ρεis καλά σέ τί έκτίθεσαι !

—Μέ συγγυρείτε, συνταγματάρχα
μου, αλλά δέν νόμικα πώς ένα παιδί
έξω μπνών είναι έγχθρος, είπε ο στρα-
τιώτης δειλά καί μέ σεβασμό.

—Δέν νόμικε, κοράμπα ! Λοιπόν ξε-
κατες λάθος ! Είναι έγχθρος καί ένό-
γληρος ! 'Εδώ έγω ένα σύνταγμα καί
δυ νηπιτοσφείο ! Φαντάσου άν όλοι
οί άνδρες ύποθετούσαν από ένα
μωρό !

—Τό παιδάκι έγυμνησε απ' τίς φωνές
τό άπόγευμα νά κλαίη. 'Αόρτο κινούσε
άσπασίσιμα τά μικρά του μέλη γιά
νά ξεβούνη απ' τί βαρεία κουβέρτα
πού τό πιέζε.

—'Ο συνταγματάρχης άναστήκωσε τους
όμους :

—Έμπρός, άς τελειώνουμε ! Δέν πι-
στεύεις νά θά καστήσωμε ένα μωρό
τόν έγχθρον !... 'Υπολόγισε ! 'Ιντσα,
φαντάζε ένα στρατιώτη νά μάς άπαλ-
λάει απ' αυτό τό σκουλήρι !...

—'Ο στρατιώτης ώρτησε πρός, τό παι-
δί, έπειτα, άπότομα :

—Συνταγματάρχα μου, συνταγμα-
τάρχα μου, είπε μέ φωνή βαρεία, έκ-
κεντρική, καί ρεις ύπηρεία κάποτε έ-
κκοι έτών... Καί... άν ήταν δικό μου
παιδί !...

—'Ο Λατβέρρα έβριμε σαστισμένος.
Κύτταζε τό πρόσωπο του στρατιώτη

πού τά μάτια τσν ήταν γεμάτα δά-
κρυα, έπειτα τό πρόσωπο του παιδιού
πού έπρόβαλε κάτω απ' τό σκέπα-
σμα. Άναζητούσε ίσως μιά όμοιότητα
πού τό σκατάδι δέν του επέτρεπε ν' ά-
νοικαλύψι :

—Καλά, είπε άπότομα ο Λατβέρρα.
Θά ιδούμε. Σέ τρία χιλιόμετρα από
δω, στό δρόμο πού διασχίζει τό δά-
σος, θά βρή ένα σπiti όπου κατοικούν
δύο γέροι πού προτίμησαν νά μη φύ-
γουν. Πήγανέ τους αυτό τό μωρό. 'Αν
βέλουν νά τό κρατήσουν μερικές ήμέ-
ρες, θά τούς συγγυρείσουμε τή βοήθεια
πού έδωσαν σ'όν ένέθρο καί πού λο-
γάριαζα νά τούς κάνω νά την πληρώ-
σουν. Πήγανε ! Τράβα γρήγορα !

—Ευχόρ'στώ, 'Ω, ευχαριστώ, συν-
ταγματάρχα μου.

—'Ο νεαρός στρατιώτης έκανε ένα βή-
μα πρός τό παιδί. 'Ο συνταγματάρχης
τό σταμάτησε :

—Καί φύλαξε αυτή την ύπόθεση γιά
τόν έαυτό σου, παλληκάρη μου ! 'Αν
πες σέ κανένα τίποτα θά σέ τουφεκί-
σω, κατάλαβε ! Θά είναι αυτό ή τι-
μωρία σου γιά όλες αυτές τίς ψευτί-
κες ιστορίες πού μου λες καί πού δέν
πιστεύω τίποτα ! 'Ακούς, μη μέ περ-
νάς γιά ήλιθιο !

—'Ο στρατιώτης πήρε στην άγκαλιά
τού τό μικρό παιδί τυλιγμένο στην
κουβέρτα. 'Εφριγγε τρυφερά άπάνω
τού τό παιδί του πού είχε σώσει, τό
παιδί του, πού, μέ μιά διολογήση, τού
έσώθηκε γιά μιά βούληση φθορά τή
ζωή. Κώθηκε τρέγοντας στό δάσος.

—'Ακίνητος ο συνταγματάρχης Λατ-
βέρρα τόν παρακολούθησε μέ τά μά-
τια καλώς έφευγε. Ξεγυρνος τόν φρι-
κτό αυτόν πόλεμο, την σοβαρότητα
τής ώρας, ξεσάβλεπε, σ' ένα προδύ-
στειο τίς Σαλονικιάνες, μιά άσπρη έ-
παυλι, κάτω απ' τίς σκοτεινές ουκies...

—Τό σπιτι του, φανταζόταν την οικογέ-
νεια μαζεμμένη ολόγυρα σ' ένα λι-
κνο.

Καί ο πολεμιστής αυτός πού δέν εί-
χε δείξει ποτέ την παροικιακή άδυνα-
μία, έμφύδρος μέ σφρημένο λάκρυγα :

—'Από τό παιδί...ξέπυ μνημόν. Ίσως...
Σάν τό δικό μου...
Γιατί θυμήθηκε πώς ήταν παππούς.

ANNIE CLARINS

ΕΝΑ ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΛΟΠΙΟΝ όγι ! Φεργάνδη δέν άντέ-
χω πιά, πρέπει νά σού τό φωνάξω
θινατά : 'ο άγαστο, 'ο άγαστο, σ' ά-
γαπώ !

Καί μόλις ήσαντοίσης την άνάγη πού είχε
να φωνάξω ή κ. Μιλλερμό, χαμήλωσε προσε-
κτικά τή φωνή του. 'Η κυρία Μιλνν δέν ή-
ταν λιγώτερο άνησχη.

—'Α ! μά τρελλάθηκες λοιπόν Ντεζιρέ ! φό-
ναξε. 'Εδώ μέσαι ! Στό σπiti μου ! Στό σάλον
μου ! Νά μω λές τέτοια πράγματα :

—Θά σού τό πω καί όπου άλλοι θελήσει,
Φεργάνδη! άπτήρησε μέ πάθος ο Μιλλερμό.

—Κάνεις ότι δέν καταλαβαίνεις... Θέλω νά
πώ : έδώ στό σπιτι σου σιγνίου μου... πού εί-
νε ο πιο στένος σου φίλος ! Είνε τρομερό !

—'Αν μέ άγκαλιούσες καί σ'ου, Φεργάνδη, τό
πράγμα θά σού φανόταν πολύ λιγώτερο τρο-
μερό... θά σού φανόταν μάλλον φινικό...
'Ισως άπαράτητο...

—'Ελα Ντεζιρέ, άρεκέ ! 'Ο Φανουρά μπο-
ρεί νά μπη από στιγμή σέ στιγμή μέσα... ή
κάποιος άπτήρης... Πώς θά έξηγουσε τή
στάση σου αυτή στην άκρη της καρέκλας μέ
τά χέρια δεμένα ίκεντευτικά, μέ τό πρόσωπο
κατακόκκινο :

—Θά συνέβη, Φεργάνδη, σού τό άπόστο-
μαι, αλλά προηγουμένως πές μου τούλάχιστον
δει πιστεύεις στην ειλικρίνεια τόν αόητη-
μόν μου... Δέν σού ζητώ τίποτ' άλλο γιά
σήμερα... Νά, σού τό ζητώ γονατιστός...

Καί πράγματι ο κ. Μιλλερμό είχε γονατίσει
μπροστά στην κυρία Μιλνν.

—Μά έσγαν τά μυαλά σου ! 'Αν μπη κα-
νένας ! φώναξε.

Καί πράγματι μπήκε κανένα. Καί φωνάει
έκείνος τό όποιον ή παρουσία ήταν ιδιαι-
τέρας άνεπιθύμητη. 'Ο σέζιος...

Στόν κρότο της πόρτας πού άνοιξε άπότομα
ο κ. Μιλλερμό ένοιωσε σ'όν τρέχελό του την
μεσανοβόλο γροθιά τής Μοίρας. Καί άντι-
λαμβανόμενος ότι ύπόσχονταν μοιραία πράγματα,
έναντίον τόν όποιον είχε άνοικέλες νά πα-

λάη κανείς, δέν δοκίμασε κέν νά σηκοθί.
—Άλλως τή ήταν έλαφρά καμπούρης καί κα-
θόλου γυναικίσιμος.

—'Όχι λοιπόν μόνο δέν δοκίμασε νά σηκοθί,
αλλά καί έπεσε άκόμα πιο βαρεία μέ τά χέρια,
εις τρόπο ώστε ο κ. Μιλνν κλείνοντας πίσω
του την πόρτα βρήθηκε μπροστά στη γυναίκα
του καί σ' ένα κρύο πεσμένοι μέ τά τέσσερα.

—Πώς έγινε ο Ντεζιρέ ; είπε έκπληκτος. Καί
τί κάνει αυτός ;

Γιά νά λάβη καιρό νά εξήγησθί τί έκανε ο
Ντεζιρέ ψέλλισε :

—Τί κάνω ! Μά ρωτάς τί κάνω έδώ !

—'Ε, ναι, σ' αρωτό...

Ευτυχώς ή Μοίρα έστειλε στην κυρία Μιλνν
μιά ιδέα μεγαλοσφυή !

—Ζητάει τό μαργαριτάρι μου, είπε άαλά.
Τό μαργαριτάρι τού δακτυλιδιού μου πού τό
έχασα... Τό διαμάντι είναι σ'αυ θέσι του, ά-
λλά τό μαργαριτάρι λείπει...

«Φθάνει νά μη ζητήσθί νά δ'ή τό δακτυλίδι !»
σκέφθηκε ο Ντεζιρέ τρέμοντας.

Τό τρομερό όμως ήταν ότι ο κ. Μιλνν δέν
ζητάει νά δ'ή τό δακτυλίδι, ή κυρία όμως τού
τό έδειξε.

Παρακαλούνται

οί άναγνώστριές μας τών έπαρχιών νά μās γράφουν άναποκρί-
σεις γιά

ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΔΡΑΣΙ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ ΤΩΝ

(ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ, ΜΟΡΦΩΤΙΚΗ, ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ)

'Η δράσις της γυναίκας σ' όλους τους τομείς πρέπει νά τονί-
ζεται, γιατί έτσι θά γίνη πού γρήγορα κοινή συνειδησίς, ότι ή γυ-
ναίκα είναι ικανή καί γιά άλλη αξιόλογη κίνησι, παράλληλα πρός
τίς φροντίδες της γιά τό σπιτι καί την οικογένεια.

ΤΟΥ ΜΙΓΟΥΕΛ ΖΑΜΑΚΟΙΣ

—'Α ! κατάλαβα... 'Αν θέλεις νά σ' ά-
πρήσω καί ένός... Νά ιδούμε πούς θά τό βρή
πρώτος...

—'Ας λοιπόν καί σ'υ Ζάν ! διάταξε ο κ.
Μιλνν τόν ύπνερθε, ο όποιος έτοιμαζόταν νά
φύγη.

—'Ετσι τό μικρό αυτό συνεργείο τών τριών
άνδρων περνόνταν στό τέσσερα καί έβγαζε
παντοφί, σ'α χαλά, κάτω από τίς πολυθρόνες...

—Θά πάη ένα είκοσάφυρο όποιος τό
βρή ! έβόλανε ο σέζιος, κώνοντας τό πρό-
σωπό του κάτω από τό πάνο.

—'Όλοι διπλασίασαν την δραστηριότητά τους.

—'Ισως πήγε καί γρόθηκε κάτω από τό γρα-
φείο, είπε έξαφνα ή κυρία Μιλνν. 'Αλλά έ-
χει τόσο σιγνή από κάτω, πού δέν σέ τιμή
καθόλου, Ζάν... Καί είνε καί σωστή...

—Πάω νά φέρω την ήλεκτρική μου λάμπα.

—'Ηταν ο Ζάν ο ύπνερθε, ο όποιος όδη-
γούσε τόν κ. Φορφαί, έναν άλλον ούγενειανό
νών φίλον.

—Τί κάνετε αυτού ; ρώτησε ο Φορφαί δι-
ζοντας τό μονόλο του... Τί άστειο παίζεις !

—'Ημουν δέβαινα ! φώναξε. Νάτο, κάτω από
τό γραφείο !

Κρατούσε τό μαργαριτάρι στό χέρι της.

—Μπράβο !

—Τόσο τό καλλίτερο !

—Τί άνασκόφεις !

Καί οί τέσσαρες άνδρες σηκοθήσαν θιασι-
κά, άσθμαίνοντες καί διορθώνοντες τά τσαλα-
κωμένα ρούχα τους.

Είκοτα μαντεύει κανείς ότι ή κυρία Μιλνν
είχε έπινόησει τό τέχνασμα της λάμπας γιά νά
πάη στην κάμαρά της νά πάρη τό μαργαριτάρι
πού της είχε πέσει από τό ποδί.

—Μου άρείλεις είκοσι φράγκα, είχε τόν κω-
νισμό νά π'ή σ'όν άνδρες της.

—Καί τά κέρδισες μέ την άεία σου—άπ'ή-
τηρε χαρομένια έκείνος. Καί δέν ήξερε πόσο
έλεγε την αλήθεια !

MIGUEL ZAMACOIS

ΜΑΘΗΜΑ ΠΛΕΚΤΙΚΗΣ

Μπλούζα ριγιέ

Πολύ χαριτωμένη μπλούζα, την όποιαν μπο-
ρείτε νά φορέτε στην πόλι μέ άνοικτοχρόμο
ταγιέρ καί στην έξωσι μέ όψη ή ζυμυλόντ.

Υλικό : 200 γραμ. μαλλί τρίκλωνο ραβί
σκούρο, 50 γραμ. μαλλί τρίκλωνο σερτί. Βε-
λώνες άρ. 3 1/2 καί άρ. 2 1/2.

Βελονίε : Ιον Πουά-
ζαριέρ (γιά τό γιανό)
δύο καλή. 2ον λάστιχο
(τό γιανό μέρος της
μαλίστας καί τό γιανί-
κιο) ένα πόντο καλή.
Ένα πόντο άνάτολη.
3ον Πουάν γραμμιστό :
Πλέκετε 10 σειρές πον-
νών (μιά σειρά
καλή, μιά σειρά άνάτολη
μέ τό μαλλί μαλλί.
Κατόπιν άφήστε τό
σείρες ως έξής : Χ πλέκετε 1 π. καλή, περ-
νάτε τό μαλλί μπόρς από την δεξιά δελόνα, γλυ-
στράτε 1 π. χωρίς νά τόν πλέκετε, περνάτε
πάλι τό μαλλί πίσω από την δεξιά δελόνα καί
έναντιέστε στό Χ. Έπαναλαμβάνετε τίς 12
αυτές σειρές.

Πλάτη. Περνάτε 20 π. Πλέκετε λάστιχο 22
σειρές μέ τίς δελόνες άρ. 2 1/2. Κατόπιν συνε-
χίζετε μέ τίς δελόνες άρ. 3 1/2, άρχίζοντας από
μιά κώνικη γραμμή. Στά 0ι. 22 ύψος σχημα-
τίζετε τίς μαργαλές κλείνοντας σ'αυ 2 άκρες
σέ κάθε 2 σειρές 3 φορές 2 π. καί 3 φορές 1
π. Στά 0ι. 35 σχηματίζετε τους όποιους κλεί-
νοντας σ'αυ 2 άκρες 4 φορές 7 π. Κλείνετε
κατόπιν συνέχεια τους πόντους πού θά σ'ας
έχουν μένει.

Έσφραγιστό μέρος. Τό έσφραγιστό μέρος σχη-
ματίζεται μέ τρία κομμάτια. Τά δύο πλαινά
μέ δελόνες γραμμές, όπως στην πλάτη καί
τό μεσαίο πού σχηματίζει τίς μέ κλίσεις
γραμμές.

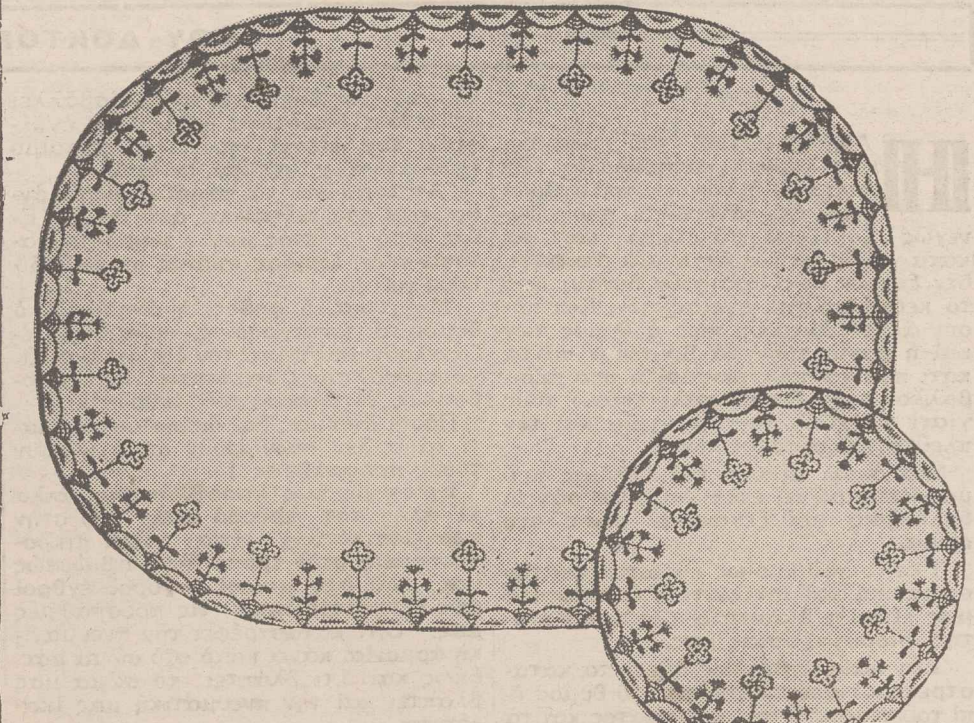
Περνάτε 100 π. καί πλέκετε 29 σειρές λά-
στιχο μέ τίς δελόνες άρ. 2 1/2. Κατόπιν κλεί-
νετε συνέχεια τους 36 πόντους π. 'Αφήνετε
τους 32 π. της δεξιάς πλευράς καί συνεχίζετε
μέ τίς δελόνες άρ. 3 1/2 τους 32 π. της άριστε-
ράς πλευράς. 'Αφήνετε μέ μιά κώνικη γραμ-
μή καί αδιάνετε στην πλευρά της πλαινής ρα-
φής 1 π. κάθε 3 1/2 έκατοστά. Στά 0ι. 22 ύψος
σχηματίζετε την μαργαλή κλείνοντας κάθε 2
σειρές 2 φορές 3 π., 3 φορές 2 π. καί 6 φορές
1 π. Στά 0ι. 34 σχηματίζετε τόν όμο κλείνον-
τας σ'αυ 4 φορές όποιους τόν πόντους. Πλέκετε
όμοια άντιμετώστη την δεξιά πλευρά.

«Η ΓΥΝΑΙΚΑ»

ΕΡΓΟΧΕΙΡΑ

Πετσετάκια φαγητού

Είνε πολύ της μόδας άντί τραπεζομάνηλο
να σπένοντε σ'όν τραπέζι στοργικά πετσετά-
κια κάτω από κάθε πιάτο, καθώς καί ένα με-
πετσετόνα, τό όποιο έχουν διάμετρο 32 ίντσας.
Φυσικά, άφού θά κεντηθούν μέ χειρ-
ματιστές κλωστές, καί τό λινό πού θά διαλέ-

γαλειόταν στό κέντρο του τραπέζιού. 'Ο τρό-
πος αυτός του σπορισματος του τραπέζιού
παρουσιάζει κάτι τό έντελώς μοντέρνο καί
προσδίδει μιά εύθυμη νότα.

Τό σερβίσιον αυτό του τραπέζιού άποτε-
λείται από ένα μεγαλύτερο πετσετόνιο τού
κέντρου, τό όποιον έχει 77 έκατοστά μέκρος
μέ 56 έκατοστά φάρδος καί από 6 στοργικά
έστε δέν πρέπει νά είναι άσπρο. Τό καταλλη-
λότερο χρώμα είναι τό έκούρ.

—'Όλο τό κέντημα γίνεται μέ ριζά. Τά λου-
λουδία ρίζ, μέ κώνικη καρδιά καί πράσινα
φύλλα. Τά μικρά λουλουδάκια, κίτρινα μέ
πράσινα φύλλα. Τά μικρά τόξα καί τό τελεί-
ωμα μαρμόν. Τά μεγάλα τόξα μέλε πρόδάνε.
Οί συνδυασμοί αυτοί τών χρωμάτων είναι άρ-
μονικοί καί εύθυμοι.

ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΤΗΣ "ΓΥΝΑΙΚΑΣ,"

Οι άναγνώστριές μας μās έρωτούν
καί έμείς άπαντούμε

Ιον ΑΣΠΙΡΟ ΦΟΡΕΜΑ ΑΠΟ ΜΑΡΟΚΑΙΝ
ΦΟΡΕΤΑΙ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΚΑΙ ΤΟ
ΑΠΟΓΕΥΜΑ :

'Α π ά ν τ η σ ι ς : Τό άσπρο χρώμα είναι
πολύ της μόδας έφέτος. Τό φόρεμα μπορείτε
πολύ καλά νά τό φορέσετε καί τό άπόγευμα.

—'Αν μάλιστα τό συμπληρώσετε μέ μιά μικρή
έσφραγιστή ζανέττα, θά είναι έντελώς άπογευμα-
τινό.

2ον ΣΕ ΜΑΡΟΚΑΙΝ ΑΜΠΙΓΓΕ ΣΑΣ ΦΟΡΕ-
ΜΑ ΤΙ ΖΩΝΗ ΝΑ ΒΑΛΩ ; ΔΕΡΜΑΤΙΝΗ,
ΜΑΥΡΗ 'Η ΜΕΤΑΞΩΤΗ :

'Α π ά ν τ η σ ι ς : Άπογευματό τό άργυρώς α-
τό τό δέν άράζει έδώ. Θά τόν όρθε μόνο σέ
πολύ λίαντοπία καλλόνει, τό όποιο τόν
ποσότη πανάφωτα καί καθένα από αυτά τού
δίδει καί διαφορετικό όνομα.

ΕΙΝΕ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟ ΤΟ ΔΕΙΓΜΑ ΤΟΥ
ΜΑΛΛΙΟΥ ΠΟΥ ΣΑΣ ΕΞΟΚΛΕΙΤΕ ΓΙΑ
ΝΑ ΠΛΕΞΩ ΕΝΑ ΤΑΠΙΕΡΑΚΙ :

'Α π ά ν τ η σ ι ς : Άπογευματό τό άργυρώς α-
τό τό δέν άράζει έδώ. Θά τόν όρθε μόνο σέ
πολύ λίαντοπία καλλόνει, τό όποιο τόν
ποσότη πανάφωτα καί καθένα από αυτά τού
δίδει καί διαφορετικό όνομα.

ΕΙΝΕ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟ ΤΟ ΔΕΙΓΜΑ ΤΟΥ
ΜΑΛΛΙΟΥ ΠΟΥ ΣΑΣ ΕΞΟΚΛΕΙΤΕ ΓΙΑ
ΝΑ ΠΛΕΞΩ ΕΝΑ ΤΑΠΙΕΡΑΚΙ :

